

Φύλλο Νο 45
Φεβράριος 2010 - Μάρτιος 2010
τιμή ενίσχυσης 1 ευρώ

FINANCIAL CRIMES

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΓΕΝΟΒΑ 2001 ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ - ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΜΜΕ

Stop στις απολύσεις και τις περικοπές

Όλοι στην Απεργία 24 Φεβράρη

Συνεχίζουμε Κλημακώνουμε

Οργή και πικρία προκαλούν οι εξελίξεις σε εκατοντάδες χιλιάδες κόσμο. Η παράδοση της οικονομικής πολιτικής στα χέρια των τραπεζιτών με... βούλα ΔΝΤ κάνει ακόμη πιο χειροπιαστή τη μάχη για την επιτυχία της 24ωρης Γενικής Απεργίας, ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ στις 24 Φεβρουαρίου. Όλο και περισσότερες συνδικαλιστικές οργανώσεις ανά χώρους και κλάδους δουλειάς σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα δηλώνουν τη συμμετοχή τους. Οι απεργοί στα ΜΜΕ θα είναι εκεί.

Στις 10 Φεβρουαρίου η 24ωρη απεργία στο δημόσιο τομέα -και αρκετών κομματιών στον ιδιωτικό τομέα που πήραν την πρωτοβουλία να συντονιστούν με την ΑΔΕΔΥ- ήταν πετυχημένη, με μαζική συμμετοχή στη συγκέντρωση παρά τη βροχή. Έγινε πρώτη είδηση σε όλα τα διεθνή ΜΜΕ, αφού αποτελεί «θερμόμετρο αντιδράσεων» για τη συνέχεια όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά διεθνώς. Ήταν μια απεργία

που αναγκάστηκε να καλέσει η ΑΔΕΔΥ κάτω από τις πιέσεις του κόσμου (παρά τις εχθρικές ντρίπλες στις κορυφές της ΓΣΕΕ), ύστερα κι από την πετυχημένη Πανεργατική στις 17 Δεκεμβρίου (στην οποία συμμετείχε και ο κλάδος των ΜΜΕ), που άνοιξε συζητήσεις κι ανέδειξε τη δύναμη της βάσης μέσα σε όλους τους χώρους

ξεπερνώντας τους διαταγμούς και την παράλυση συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Έτσι και τώρα η νέα 24ωρη ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ είναι μια απεργία που πρέπει να στηρίξουμε και να οργανώσουμε την

επιτυχία της όλοι μαζί.

Η μαζική συμμετοχή θα δώσει ορμή για κλιμάκωση απέναντι στα μέτρα -ντόμινο που ζητά να καταπιούμε η κυβέρνηση, στο όνομα της απαρέγκλιτης εκτέλεσης του «προγράμματος σταθερότητας». Ο συντονισμός δημόσιου και ιδιωτικού τομέα είναι συνταγή νίκης, αφού τα προβλήματα δεν είναι διαφορετικά, τόσο στη φοροεπιδρομή όσο και στις περικοπές σε μισθούς, συντάξεις, πρόνοια, κοινωνικές υπηρεσίες.

Τα προβλήματα είναι κοινά και στο χώρο των ΜΜΕ. Οι απολύσεις (σε συνδυασμό με το πάγωμα προσλήψεων ακόμα και για τα «μπλοκάκια»), μαζί με τις πιέσεις στις συλλογικές συμβάσεις, την εντατικοποίηση της δουλειάς και τις γενικότερες αναδιρθρώσεις που συντελούνται στον κλάδο μέσα στην ύφεση των διαφημιστικών εσόδων, δημιουργούν ένα εκρηκτικό κοκτέιλ.

Με τις ΣΣΕ ληγμένες και το εργασιακό και οικονομικό περιβάλλον να είναι αρκετά κρίσιμο, καταθέτουμε (όχι για πρώτη φορά) μερικές σκέψεις, που νομίζουμε ότι αν είχαν υιοθετηθεί από όσους διαχειρίζονται τις τύχες του κλάδου από τις θέσεις του ΔΣ της ΕΣΗΕΑ, πολλά πράγματα θα ήταν διαφορετικά.

Κομβικό σημείο είναι το θέμα των απολύσεων, που στις μέρες μας γίνεται με αξιοποίηση των περιθωρίων που δίνουν οι ΣΣΕ και η γενική νομοθεσία, με συστηματική εφαρμογή από ορισμένα ΜΜΕ της τακτικής των απολύσεων του 2% κάθε μήνα και σταδιακά την αντικατάσταση με εργαζόμενους με δελτίο παροχής υπηρεσιών ή και καθόλου, με εντατικοποίηση της δουλειά για τους εναπομείναντες.

Η φραγή στις απολύσεις όχι μόνο δεν είναι παράλογο αίτημα, αλλά αντίθετα το μόνο λογικό, στον παραλογισμό ότι πρέπει την κρίση να την πληρώσουν αυτοί που δεν έφταιξαν και δεν τη δημιούργησαν. Τόσο μέσα στις ΣΣΕ, όσο και (κυρίως) προς την κυβέρνηση, πρέπει να αναληφθούν σχετικές πρωτοβουλίες για το πάγωμα των απολύσεων και τη θεσμική απεικόνιση μιας τέτοιας απόφασης.

Ωράρια

Ομοίως πρέπει να ρυθμιστούν τα ωράρια εργασίας που πρέπει επιτέλους να γίνει αναφορά στο εξάωρο και μέσα σε γραπτό κείμενο σύμβασης και να επιδιώκεται ο συνεχής έλεγχος σε συνεργασία με τους ελεγκτικούς μηχανισμούς.

Γιατί αν εδώ και καιρό καταστρατηγούνται βάνουσα, μέσα σε συνθήκες κρίσης και εργασιακής ανασφάλειας, αντιλαμβάνεται κανείς, πόσο μπορεί να ξεχειλωθεί η κατάσταση. Όσο είχαν την εμπειρία να προσφύγουν σε επιθεωρήσεις εργασίας, αντιμετώπισαν τη δυσλειτουργία να μην αναφέρεται ρητά το ωράριο και να χρειάζονται παράπλευρες δραστηριότητες για την απόδειξή του.

Στο θέμα των αποδοχών, στο παρελθόν είχαμε συναχτεί με το

Από την απεργία στις 10/2 της ΑΔΕΔΥ και σωματείων του ιδιωτικού τομέα

ΣΣΕ ισχυρές και όχι σουρωτήρια

αίτημα πολλών κλάδων εργαζομένων για εισαγωγικό μισθό 1.400 ευρώ στα πλαίσια αντιμετώπισης των στοιχειωδών αναγκών μιας αξιοπρεπούς διαβίωσης. Μέσα στις συνθήκες κρίσης, που ακόμα δεν έχει εξελιχθεί στο σύνολό της, δύσκολα μπορεί να δεχτεί κανείς άλλο όριο, δύσκολα όμως μπορεί να αρνηθεί και όποιο βήμα προσεγγίσει ουσιαστικά το στόχο αυτό, σαν μετατόπιση που σε φέρνει πιο κοντά στο στόχο. Όμως για να είναι ουσιαστική μια κατάκτηση θα πρέπει να έχει αντίκρισμα στο σύνολο του κλάδου και αυτό σημαίνει περιορισμό του δελτίου παροχής υπηρεσιών εκεί που πραγματικά είναι έκτακτη και περιστασιακή συνεργασία (και δεν υποκρύπτει ως συνήθως σταθερή εργασιακή σχέση). Σημαίνει προσαρμογή και επέκταση της μισθωτής εργασίας με αποτύπωση και μέσα στις ΣΣΕ, διότι φτάσαμε στο σημείο να υπάρχουν μέσα με δύο στο μισθολόγιο και 20 με μπλοκάκι.

Προφανώς σκέψεις για περικυπητή δώρων Πάσχα, Χριστουγέννων, επιδόματος αδείας, στα πλαίσια της υλοποίησης του λεγόμε-

νου «προγράμματος σταθερότητας» (για τους τραπεζίτες, γιατί τους εργαζόμενους τους αποσταθεροποιεί), αποτελούν αιτία πολέμου.

Τηλεόραση

Ειδικά στην τηλεόραση στο θέμα της παρουσίας ενημερωτικών εκπομπών και δελτίων ειδήσεων, πρέπει να περάσει στις ΣΣΕ ότι είναι μια δουλειά που πρέπει να καλύπτεται μόνο από δημοσιογράφους.

Αν απορείτε, σας λέμε ότι διαθέτουμε γραπτές γνωματεύσεις του ΕΣΡ και της επιθεώρησης εργασίας, μετά από παλαιότερη καταγγελία μας (όταν διοικητικός υπάλληλος παρουσίαζε δελτίο ειδήσεων σε αθηναϊκό τηλεοπτικό κανάλι), ότι οι ΣΣΕ που υπέγραφε μέχρι σήμερα η ΕΣΗΕΑ δεν κατοχύρωναν την ειδικότητα του παρουσιαστή ενημερωτικών εκπομπών και ειδήσεων σε δημοσιογράφο. Άρα δίνεται η δυνατότητα απασχόλησης εργαζομένων με τρόπους αμοιβής πέρα και έξω από τις ΣΣΕ, σε μια αμειβώς δημοσιογραφική δουλειά.

Απαιτείται ρύθμιση στο ποσο-

στό και στο είδος των «εθελοντικών» εκπομπών (ακόμα και αν αυτές γίνονται με συμβολικά αντίτιμα) από πάσης φύσεως ΜΚΟ, κοινωνικές οργανώσεις, επαγγελματικές ομάδες, συνδέσμους φιλάθλων, κλπ, ώστε στο παραγόμενο και εκπεμπόμενο πρόγραμμα, να γέρνει η ζυγαριά προς τη μισθωτή εργασία και τις ΣΣΕ και όχι στο «χαρτζιλίκι» συχνά ενδεδυμένο με προφίλ κοινωνικής παρέμβασης, ανάλογα με το περιεχόμενο των συνεργαζόμενων παραγωγών με το μέσο. Προφανώς η κριτική πάει στην εργοδοσία και όχι εναντίον δραστήριων κοινωνικών οργανώσεων που επιδιώκουν τη «διέξοδο» στα ΜΜΕ.

Πρέπει να ρυθμιστεί το θέμα των πρακτικών ασκήσεων και της μαθητείας των «δόκιμων» συναδέλφων. Μέχρι σήμερα απολύτως νομότυπα ένας εργοδότης μπορεί να απασχολήσει στα πλαίσια πρακτικής άσκησης νέους συναδέλφους από σχολές και ακολούθως να περάσουν και άλλο στάδιο (στον ίδιο ή και διαφορετικό εργοδότη) χωρίς πλήρη εργασιακά δικαιώματα σαν «δόκιμοι», δίνοντας την ευκαιρία στην εργοδοτική

πλευρά να ρίξει το μισθολογικό κόστος. Θα πρέπει να υπάρξει εδάφιο, ότι όποιος κάνει πρακτική άσκηση, αυτή συμφιλιώνεται με το διάστημα του «δόκιμου» που προβλέπει η ΣΣΕ και ακολούθως όταν θα μπει στην αγορά εργασίας, αυτό θα σημαίνει και την ένταξή του με το πρώτο κλιμάκιο.

Portal και σχολές

Παρεμβάσεις εκτός ΣΣΕ αλλά αναγκαίες γιατί επηρεάζουν την αγορά εργασίας πρέπει να γίνουν προς την κυβέρνηση σε δύο βασικές κατευθύνσεις:

α) Portal: Με στόχο την ένταξη των εργαζομένων σε αυτά στο ίδιο εργασιακό και ασφαλιστικό καθεστώς με τις αντίστοιχες ειδικότητες των εφημερίδων, των ραδιοφώνων και των τηλεοράσεων, χωρίς μια πιθανή μετατροπή να σημαίνει κύμα απολύσεων, όσων δουλεύουν με αμοιβές κάτω από τις ΣΣΕ. Υπάρχει προηγούμενη εμπειρία από τα δημοτικά ΜΜΕ, ενώ η αναγνώριση των portals σαν ΜΜΕ από τη σημερινή κυβέρνηση στην προηγούμενη θητεία της το 2001, δημιουργεί υποχρεώσεις σε αυτήν και απαιτήσεις από τους εργαζόμενους.

β) Προς τις πάσης φύσεως σχολές δημοσιογραφίας (πανεπιστημιακές, δημόσια και ιδιωτικά ΙΕΚ, ΚΕΣ, ΚΕΚ) για το πόσες λειτουργούν, πόσα τμήματα ανοίγουν σε μια συγκεκριμένη αγορά εργασίας, ποιοι και με ποιες διαδικασίες επιλογής διδάσκουν (προτείνουμε να υπάρχει ποσοστωση των εκπαιδευτών από ανέργους συναδέλφους), τι προγράμματα σπουδών ακολουθούνται, πόσο τα σωματεία των ΜΜΕ έχουν εικόνα για όλο αυτό το τοπίο, πόσο χρησιμοποιούνται από μικρή μερίδα συναδέλφων οι σχολές σαν πεδίο ψαρέματος δωρεάν και ανασφάλιστης εργασίας σπουδαστών για «να μάθουν τη δουλειά» και «να κάνουν γνωριμίες», κλπ.

Νάσος Μπράτσος

Η χαμένη τιμή των δημοσιογράφων της ΕΡΤ

Μηδενίζουν και πάλι το κοντέρ στην ΕΡΤ, στον απόηχο της κυβερνητικής αλλαγής. Το έχουμε ξαναδεί το έργο, αλλά αυτήν τη φορά και με αφορμή την κρίση, επιλέχθηκε η φιλοσοφία του Κολοσσαίου –της ρωμαϊκής αρένας.

Η δημοσιοποίηση της «λίστας» με τις αμοιβές των «ρετιρέ» είναι ενδεικτική των προθέσεων, αλλά και του πολιτισμού που θέλουν να εμπεδώσουν –και σίγουρα ο πολιτισμός αυτός στις επόμενες ημέρες δεν θα έχει να κάνει με τα «ρετιρέ», αλλά με τους χαμηλοαμειβόμενους.

Η προσωποποίηση των ευθυνών για τις «σπατάλες» του μαγαζιού σε δημοσιογράφους, πέραν ότι είναι ανήθικο και συνάμα παράνομο, είναι και αναληθές, καθώς οι πραγματικές σπατάλες έχουν να κάνουν με τις εξωτερικές παραγωγές και μ' άλλες επιλογές της πρώην διοίκησης-για παράδειγμα προσλήψεις συμβούλων, αργόμισθων κ.λπ. Να σημειωθεί, μάλιστα, ότι οι συγκεκριμένες λίστες είναι κατάφωρα επιλεκτικές και αφήνουν απ έξω αρκετά ονόματα,

αλλά και τομείς όπως είναι -για παράδειγμα- το αθλητικό.

Πέραν όμως όλων των άλλων τα χρήματα που αφορούν σε δημοσιογράφους, όχι μόνον ήταν γνωστά από χρόνια, αλλά φορολογούνται στο τελευταίο τους ευρώ. Και επιπλέον, κάποιος τους τα έδωσε, οπότε και η όποια ευθύνη αναλογεί δεν έχει να κάνει με πρόσωπα, αλλά με αποφάσεις της διοίκησης.

Επίσης, η δημοσιοποίηση της λίστας των «ρετιρέ» θέλει να αγνοεί ότι η πλειοψηφία των εργαζομένων στην ΕΡΤ αμειβεται με το βασικό μισθό και μ' ότι προβλέπουν οι συλλογικές συμβάσεις –είναι εργαζόμενοι, δηλαδή, που περνούν δύσκολα, όπως άλλωστε όλος ο κόσμος.

Και είναι σαφές ότι με κάποιο τρόπο θα έπρεπε να εκτονωθεί η αγανάκτηση τους και παράλληλα να είναι έτοιμοι να δεχθούν τις όποιες αποφάσεις της νέας καθεστηκίας τάξης, η οποία φαίνεται να... «χτυπά το σαμάρι και όχι το γάιδαρο», για ευνόητους προφανώς λόγους –θέλει το γάιδαρο για τον εαυτόν της, σε βάθος χρόνου φυσικά.

Τώρα, το γιατί η ΕΣΗΕΑ δεν ψέλλισε τίποτα είναι γιατί δεν μπορούσε παρά να επιβεβαιώσει τον διακοσμητικό της ρόλο στα τεκταινόμενα στον κλάδο.

Τάσος Χατζηγεωργίου

Απέναντι στον καταγισμό των εξελίξεων, κυβέρνηση, τραπεζίτες και εργοδότες, προσπαθούν να πείσουν ότι θυσίες «πρέπει να κάνουμε όλοι μαζί», ακόμα κι αν δεν φταίμε για την κρίση. Να μην απεργήσουμε στις 24 Φεβρουαρίου, να μην κλιμακώσουμε, να παραιτηθούμε.

Με αφορμή, μάλιστα, την απεργία των εργαζόμενων στο δημόσιο (10/2), προσπάθησαν ανεπιτυχώς να στοχοποιήσουν τον κόσμο που δουλεύει εκεί. Με τη βοήθεια διαφόρων «φωστήρων» στα ΜΜΕ αναμασσούσαν και συνεχίζουν να αναμασούν, είτε διάφορα ιδεολογήματα κλισέ για «τεμπέληδες του φραπέ» και «υψηλόμισθους», είτε «συμβουλευούν» πως αν κάνουμε υπομονή και σταματήσουμε να αντιδρούμε στις θυσίες που επιβάλει το «πρόγραμμα σταθεροποίησης»... α λα ΔΝΤ, θα εξευμενιστούν οι αγορές, θα πέσουν τα επιτόκια δανεισμού και τα περιβόητα spread και η χώρα θα αποφύγει τον κίνδυνο χρεοκοπίας.

Όμως τα ερωτήματα και οι απαντήσεις, πίσω από τα μυθεύματα, αποκαλύπτουν μια σειρά αλήθειες που δεν μπορούν να κρυφτούν. Χρειάζεται μόνο να θέσουμε τις ερωτήσεις για να δούμε τις απαντήσεις.

Μερικά από αυτά τα ερωτήματα επιχειρούν να απαντήσουν οι Financial Crimes, οργανώνοντας ταυτόχρονα τη μαζική συμμετοχή του κλάδου στην 24ωρη απεργία ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στις 24 Φεβρουαρίου που συμμετέχει η ΕΣΗΕΑ, διεκδικώντας συντονισμό και κλιμάκωση με όλους τους εργαζόμενους, καθώς τα προβλήματα είναι κοινά.

Φάκελος Κρίση

Επιμέλεια κειμένων:
Κώστας Σαρρής

Στη μάχη της απεργίας με επιχειρήματα

Πώς ήρθε το «μενού Αργεντινής» (ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ) και τι σημαίνει;

Η παράδοση της οικονομικής πολιτικής στα χέρια των τραπεζιτών, είναι γεγονός. Αυτό σημαίνει η συνταγή της «τρίοικας» Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ), Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ), Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) που αποδέχεται η κυβέρνηση.

Ο,τι είχε ξεκινήσει με τις πρώτες επαφές Παπανδρέου, Τρισέ, Παπαδήμου, τον περασμένο Νοέμβριο, όταν ξέσπαγε η αναταραχή μετά την κατάρρευση του Ντομπάι, γίνεται τώρα πραγματικότητα: και μάλιστα με «βούλα» ΔΝΤ και συνταγές... α λα «Αργεντινή 2000», που οδήγησαν σε πνιγμό την οικονομία και σε έκρηξη την κοινωνία (10 χρόνια πριν).

Τώρα, μάλιστα, αποδεικνύεται ότι μόνο ελληνική δεν είναι η «νόσος του χρέους», καθώς επεκτείνεται ραγδαία με μορφή ντόμινο αμφισβητώντας τη σταθερότητα της ευρωζώνης.

Μα, δεν ήταν το ευρώ που υποτίθεται θα θωράκιζε και θα οδηγούσε σε μια νέα Ευρώπη «αλληλεγγύης», για να ανακαλύψουμε σήμερα ότι η Ελλάδα του 3% του ΑΕΠ της ευρωζώνης, είναι η μεγάλη απειλή και όχι τα σαθρά θεμέλια της οικονομικής και νομισματικής ένωσης;

Τον περασμένο Νοέμβριο η εφημερίδα που έχει την καλύτερη ενημέρωση σε αυτά τα κυκλώματα, Financial Times, έγραφε

ότι οι αξιωματούχοι της ΕΕ και της ΕΚΤ σχεδίαζαν να αφήσουν την Ελλάδα στο έλεος των κερδοσκόπων για να αποδείξουν ότι το ευρώ είναι ένα ισχυρό νόμισμα που αντέχει ακόμα και τη χρεοκοπία κάποιων από τις χώρες τις οποίες οι ίδιοι θεωρούν «βαριδιά».

Τρομοκρατημένη η κυβέρνηση Παπανδρέου έτρεξε να βρει χείρα βοηθείας στους ευρω-τραπεζίτες, χτυπώντας την πόρτα της ΕΚΤ. Αλλά οι αγορές συνέχισαν να εκβιάζουν ζητώντας σκληρότερα μέτρα ακόμα κι από αυτά που πριν μερικές εβδομάδες επικρότησαν Κομισιόν και ΕΚΤ αποδεχόμενες το επικαιροποιημένο «πρόγραμμα σταθερότητας».

Ούτε αυτό, όμως, αρκούσε. Οι «αγορές» ζητούσαν περισσότερα. Οπότε ήρθε να «συνδράμει» και το ΔΝΤ... που προκάλεσε κατακόρυφη μείωση μισθών και συντάξεων και ακόμη μεγαλύτερη οικονομική ύφεση στις χώρες της Ε.Ε. όπου πάτησε το πόδι του από τις αρχές του 2008 (π.χ. Λετονία, Ουγγαρία, Ρουμανία).

Με αποτέλεσμα τα παραμύθια περί «ευρω-συντονισμού και ευρω-αλληλεγγύης» να καταλήξουν γρήγορα στο καλάθι των αχρήστων με μια δήλωση «ηθικής στήριξης» και να αποκαλύψουν τα φαγώματα και τις διαμάχες διεθνών μεταξύ κρατών και οικονομιών σε κρίση (ακόμα και της

ίδιας «ομάδας»), που το ένα προσπαθεί να πατήσει στο κεφάλι του άλλου για να αποφύγει τον πνιγμό.

Η αντιμετώπιση του «ελληνικού παραδείγματος» ξεσκεπάζει την ανταγωνιστική λογική που χαρακτηρίζει τον καπιταλισμό, τόσο μεταξύ των επιχειρήσεων όσο και μεταξύ των κρατών. Σε μια περίοδο που οι παγκόσμιες οικονομικές συνθήκες παραμένουν εκτός ελέγχου:

Βαθαίνει η κρίση

Την Κυριακή (7/2) στο τέλος της συνόδου του G7 στην παγωμένη канаδική πόλη Ικαλουίτ (κάπου 200 χιλιόμετρα νοτίως του Αρκτικού Κύκλου), η οικονομική ελίτ της υψηλίου ομολόγησε ότι δυο χρόνια μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης «δεν είναι ακόμα ώρα για να αρθούν τα έκτακτα μέτρα στήριξης, καθώς η παγκόσμια ανάκαμψη παραμένει εύθραυστη».

Καθώς η κρίση αποδεικνύεται βαθύτερη και περνάει στις αρτηρίες των δημόσιων οικονομικών, απειλώντας πλέον ανοιχτά με χρεοκοπία όχι μόνο εταιρείες αλλά χώρες ολόκληρες (που γέμισαν με χρέη και ελλείμματα κοινωνικοποιώντας τις ζημιές της φούσκας), οι εκκλήσεις για «συντονισμό» μοιάζουν περισσότερο με ευσεβή πόθο (προσδοκία αυτοεκπληρούμενης προφητείας) παρά με αυτονόητη δυνατότητα.

Εδώ οι ισχυροί του πλανήτη δεν κατάφεραν να τα βρουν μεταξύ τους για τις «τρίπες του όζοντος» που καίνε τον πλανήτη, θα τα βρουν για τις... «μαύρες τρίπες» της κρίσης στις οικονομίες; Στην πρόσφατη σύνοδο της Κοπεγχάγης για το Κλίμα παρά τον προφανή κίνδυνο καταστροφικής κλιματικής αλλαγής, το κάθε κράτος στύλωσε τα πόδια προσπαθώντας να φορτώσει το απαιτούμενο κόστος μείωσης εκπομπών CO2 στους ανταγωνιστές του.

Το ίδιο συμβαίνει και στα οικονομικά «κλαμπ» των ισχυρών (G3, G5, G7, G20). Το δείχνει ο πόλεμος των νομισμάτων σε δολάριο, ευρώ, στερλίνα, γεν και γιουάν, που αντανάκλα τις διαμάχες ανάμεσα σε ΗΠΑ, ΕΕ, Βρετανία, Ιαπωνία και Κίνα, πίσω από τις χειραφίδες και τα χαμόγελα στις συνόδους κορυφής. Φαίνεται στα φόρα των Βρυξελλών, με τα πλακώματα και τους εκβιασμούς να δίνουν και να παίρνουν.

Ταυτόχρονα, όμως, αυτό που πραγματικά ανησυχεί την παγκόσμια ελίτ είναι όχι μόνο ο κίνδυνος ενός χρεοστασίου στην Ευρώπη, αλλά εάν μπορούν οι κυβερνήσεις (με πρώτο τεστ στην Ελλάδα) να επιβάλλουν την σκληρή «δημοσιονομική προσαρμογή» και τη γενικευμένη λιτότητα απέναντι στον κόσμο που ξεσηκώνεται.

Αν κάνουμε υπομονή, θα ξεπεραστεί ο σκόπελος;

Πίσω από τα μεγάλα λόγια περί «υπευθυνότητας» στην ουσία μας λένε: «Είτε θα κόψετε το λαϊμό σας μόνιμοι σας, ή θα σας τον κόψουν οι αγορές». Αυτό το ωμό, εκβιαστικό δίλημμα ξεδιπλώνεται από τις τράπεζες, τον ΣΕΒ, την ΕΚΤ, την Κομισιόν, το ΔΝΤ και την κυβέρνηση που το νομοθετεί, προσπαθώντας να εξευμενίσουν τα χρηματοοικονομικά ιερατεία τα οποία ευθύνονται για την κρίση και τώρα ζητούν να πληρώσουν το λογαριασμό οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι –πακέτο- σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

Αυτό εννοούν όταν λένε «η Ελλάδα έχει χάσει την εμπιστοσύνη των αγορών». Όταν οι τραπεζίτες σπίνουν «μπλόκα» στο δημόσιο δανεισμό κινδυνολογώντας για χρεοκοπία, υπονοούν τη δική τους χρεοκοπία, τον κίνδυνο να μην πάρουν πίσω τα δανεικά της κερδοσκοπίας πάνω στην οποία στηρίζονται. Και όχι μόνο αυτό, είναι τόσο αχόρταγοι που ως γνήσιοι τοκογλύφοι ανεβάζουν κι άλλο τα επιτόκια και τα spread (το επιπλέον καπέλο που ζητούν για τόκο) ζητώντας ακόμα μεγαλύτερες θυσίες.

Η κυβέρνηση που εκλέχτηκε με υποσχέσεις για κοινωνική δικαιοσύνη κάνει στροφή 180 μοιρών. Βέβαια, ο Γ. Παπανδρέου και οι υπουργοί του θυμούνται πολύ καλά τι έπαθε η ΝΔ με τις μετωπικές συγκρούσεις. Γι' αυτό ταυτόχρονα με την άγρια κλιμάκωση των επιθέσεων προσπαθούν να βρουν συναινέσεις και να τις ντύσουν με το μανδύα της «δίκαιης κατανομής», ώστε να κατακερματίσουν τις αντιδράσεις και να αποφύγουν τη γενικευμένη σύγκρουση.

Γιατί δεν συγκρούονται με τα «μπλόκα» που υψώνουν οι αγορές αντί να τις χαϊδεύουν λέγοντας «ΟΚ» στα μέτρα που ζητούν; Τα λόγια για «συντονισμένο μάχη κατά των κερδοσκόπων» δεν είναι αφηρημένες εκκλήσεις. Οι κερδοσκόποι έχουν έδρες, στα σύνορα της Ευρώπης, στα σύνορα τα Ελλάδας.

Η κυβέρνηση αν θα ήθελε θα μπορούσε να ξεκινήσει από τις τράπεζες στην Ελλάδα που κερδοσκοπούν με τα ομόλογα του δημοσίου. Τα οικονομικά ρεπορτάζ γράφουν ότι το 50%-60% του όγκου των ελληνικών ομολόγων στη δευτερογενή αγορά, τις δύο πρώτες εβδομάδες του Φεβρουαρίου, απορροφήθηκαν από τους μεγάλους ελληνικούς τραπεζικούς ομίλους με «ανοικτές εντολές» (open interest) και τα υπόλοιπα από μεγάλους ξένους τραπεζικούς ομίλους και hedge funds. Τα κέρδη τους ήταν 20% σε δυο εβδομάδες!

Για ποια «εμπιστοσύνη των αγορών» μιλάνε;

Μιλούν για «χαμένη εμπιστοσύνη των αγορών» που απαιτεί θυσίες, την ίδια ώρα που αγοράζουν φρεγάτες και μαχητικά αεροπλάνα Eurofighter στο Παρίσι για να την αποκαταστήσουν.

Για ποια «εμπιστοσύνη των αγορών» μιλάνε όταν ακόμα και οι πιο πιστοί θιασώτες του νεοφιλελευθερισμού αναγκάζονται να παραδεχθούν την πλήρη αποτυχία και αναξιοπιστία των «δυνάμεων της αγοράς» μπροστά στο βάθος και το εύρος της νέας οικονομικής κρίσης που κρατάει από το καλοκαίρι του 2007.

Ξεχνούν τι προκάλεσαν «οι δυνάμεις της αγοράς» με το σκάσιμο της φούσκα των ακινήτων και των πιστώσεων που τροφοδοτούσαν οι τραπεζίτες με τις πλάτες των κυβερνήσεων. Ωστε να κινούνται οι οικονομίες με δανεικά για να μην βουλιάζουν τα ποσοστά κέρδους των επιχειρήσεων σε Ανατολή και Δύση.

Ξεχνούν ότι οι ίδιοι οι τραπεζίτες όταν κατάλαβαν ότι οι «μαύρες τρύπες» δεν θα καλυφθούν ποτέ εάν δεν υπάρξει καταστροφή κεφαλαίων, άρχισαν να βλέπουν ο ένας τον άλλον με μισό μάτι ανεβάζοντας στα ύψη τα επιτόκια δανεισμού αναμεταξύ τους αλλά και στο δανεισμό των κρατών.

Όταν κατάλαβαν ότι τα κράτη θα αναλάβουν τα χρέη τους, μεταφέροντας στα σωθικά τους τις «μαύρες τρύπες» των τραπεζών, τότε τα επιτόκια άρχισαν να προσγειώνονται. Όχι για να περάσει ρευστό στην πραγματική οικονομία, στα εισοδήματα, στη κατανάλωση, αλλά για να δανειζονται ξανά φθηνά «οι αγορές» και να εκβιάζουν δημιουργώντας νέες χρηματοοικονομικές φούσκες στις μετοχές, τα νομίσματα, τα εμπορεύματα.

Είναι χαοτικοί... Όταν το Πεκίνο αποφάσισε να περιορίσει κάπως τη χορήγηση δανείων από τις κινεζικές τράπεζες υπό το φόβο της «υπερθέρμανσης» (της δημιουργίας μιας επικίνδυνης φούσκας δηλαδή), τότε τα ρίγη διαπέρασαν όλες οι διεθνείς αγορές που «κοκκίνησαν» εκτοξεύοντας το spread στα ύψη. Αυτό είναι το μέγεθος της αστάθειας που προκαλεί το... χάος της κρίσης. Από αυτή την αβεβαιότητα εξαρτώνται τα επιτόκια και όχι από πόσες θυσίες θα κάνουμε οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα και παντού.

Η εικόνα λοιπόν είναι ανάποδη. Όσα και να δεχτούν να θυσιάσουν οι εργαζόμενοι τίποτε δεν εξασφαλίζει ότι θα πέσουν τα επιτόκια δανεισμού του δημοσίου. Διότι αυτό που καθορίζει την πορεία τους είναι η κρίση της παγκόσμιας οικονομίας, η κρίση του καπιταλισμού και όχι τα ιδεολογήματα ότι οι εργαζόμενοι και ο δημόσιος τομέας (το κράτος πρόνοιας) «υπερκαταναλώνουν» και είναι «αντιπαραγωγικοί».

Το ζήτημα, λοιπόν, δεν είναι να προσπαθήσουμε να «ανακτήσουμε την εμπιστοσύνη των αγορών», αλλά να τους επιβάλουμε τα ριζικά μέτρα που απαιτούνται. Αναξιόπιστοι δεν είμαστε εμείς, αποτυχημένοι και αφερέγγυοι είναι αυτοί και το σύστημά τους.

Αντί η κυβέρνηση να ψάχνει να βρίσκει 13 δισ. ευρώ το χρόνο (το 22,3% του συνόλου των εσόδων) για να πληρώνει τοκοχρεολύσια στους τραπεζίτες, είναι πιο αποτελεσματικό να παγώσει τις πληρωμές τόκων και να κρατικοποιήσει τις τράπεζες χωρίς αποζημίωση των κερδοσκόπων. Γιατί να παίρνουν δημόσιο χρήμα, χωρίς δημόσιο έλεγχο;

Πού πάνε τα χρήματα;

Το ελληνικό δημόσιο καλείται να πληρώσει, για τους τόκους σχεδόν 13 δισεκατομμύρια ευρώ (σχεδόν το 22,5% του συνόλου των εσόδων) μέσα στο 2010. Άλλα 19,5 δισεκατομμύρια θα «επιστραφούν» στους τραπεζίτες ως χρεολύσια. Με άλλα λόγια από τα 55 δισ. που θέλει να μαζέψει η κυβέρνηση, τα 32,5 δισ. θα πάνε κατευθείαν πίσω στις τσέπες του Λάτση, του Βγενόπουλου, του Κωστόπουλου και των άλλων τραπεζιτών εντός κι εκτός συνόρων.

Οι τράπεζες που δανείζονταν από την ΕΚΤ με επιτόκιο λιγότερο από 1%, αγόραζαν ελληνικά ομόλογα με προσδοκίες να κερδίσουν σημαντικά ποσά από τη διαφορά των επιτοκίων, με την απόδοση τώρα των δεκαετών ομολόγων να έχει εκτοξευτεί σε ύψη ρεκόρ, φτάνοντας στα τέλη Ιανουαρίου το 7,24%!

Στο εξωτερικό, ομόλογα του ελληνικού δημοσίου κρατάνε στα χέρια τους τραπεζίτες σε ποσοστό 23% στη Βρετανία και Ιρλανδία, ακολουθούν σε Γαλλία με 11% και σε Ιταλία με 6%, ενώ ένα 9% (ή 27 δισ. ευρώ) των 300 δισ. ευρώ χρέους «κρατούν» τράπεζες σε Γερμανία, Αυστρία και Ελβετία, ενώ 6% κρατούν σε Ολλανδία, Βέλγιο και Λουξεμβούργο. Οι διεθνείς τραπεζικοί όμιλοι κατέχουν ελληνικά ομόλογα που αντιστοιχούν στο 88% του ΑΕΠ, σχεδόν στο

73% του δημοσίου χρέους. Πουλάνε Ελλάδα (μετοχές ομόλογα), αλλά δεν αντέχουν και μια χρεοκοπία α λα Lehman. "Αν έχαναν πολλά από τα δανεικά τους, θα έτριζε όλο το οικοδόμημα της ευρωζώνης και των Βαλκανίων που είναι στενά συνδεδεμένα".

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Τράπεζας Διεθνών Διακανονισμών (BIS), το συνολικό άνοιγμα των ευρωπαϊκών τραπεζών σε Ελλάδα, Ισπανία και Πορτογαλία φθάνει στα 2,4 τρις. δολάρια. Πρώτες όλων οι γερμανικές τράπεζες, η έκθεση των οποίων στις τρεις προαναφερθείσες χώρες έφθανε στο τέλος του περασμένου Σεπτεμβρίου στα 330,8 δισ. δολάρια. Ακολουθούν οι γαλλικές και οι βρετανικές με 306,8 δισ. δολ. και 156,3 δισ. δολ. αντίστοιχα.

Γι' αυτό, ό,τι και να λένε περί χρεοκοπίας ή μη, στο δια ταύτα αυτό που τους ενδιαφέρει είναι να μην χάσουν τα λεφτά τους και να αποκτήσουν παραπάνω κερδοσκοπώντας με τα spread. Γι' αυτό, οι "αγορές" αποκαλούσαν "φιλόδοξο" το νέο πρόγραμμα «δημοσιονομικής εξυγίανσης» και τώρα περιμένουν πιο σκληρά μέτρα με... συνταγές ΔΝΤ. Θέλουν περισσότερες και σκληρότερες παρεμβάσεις και φοβούνται ότι θα συναντήσουν γενικευμένο κύμα αντιδράσεων, απεργιών, διαδηλώσεων, εκρήξεων με αποτέλεσμα να εκβιάζουν ακόμα περισσότερα.

Ποια είναι η πραγματική «μαύρη τρύπα»;

Τα κράτη δεν έχουν την ίδια δύναμη να σώσουν τις οικονομίες τους από τη δίνη της ύφεσης. Η Ελλάδα σε αυτόν τον τοίχο έπεσε. Οι «μαύρες τρύπες» που έχει να καλύψει το «ναυαγιστικό» του ελληνικού κράτους είναι πολύ μεγάλες για το μέγεθός του σε σχέση με άλλες ισχυρές οικονομικά χώρες (ΗΠΑ, Βρετανία, Γερμανία, Γαλλία), που έχουν ξοδέψει σχεδόν 14 τρις. δολ. κρατικού χρήματος σε «πακέτα διάσωσης».

Δεν είναι μόνο οι «μαύρες τρύπες» στην οικοδομή, στις κατασκευές, στον τουρισμό, όσο βαθιάει η ύφεση. Εκτός από την στήριξη στις τράπεζες με την έκθεσή τους στην Αν. Ευρώπη να φτάνει τα 55 δισ. ευρώ (όσο το 1/5 του ΑΕΠ) με τις εγγυήσεις του ελληνικού δημοσίου, το παράδειγμα των εφοπλιστών είναι ενδεικτικό.

Η «ναυαρχίδα» του ελληνικού καπιταλισμού είναι...τοξική. Έχει δημιουργήσει μια «μαύρη τρύπα»... απύθνη. Δεν ψάχνει μόνος ο Παπακωνσταντίνου δάνεια στην Κίνα, ψάχνουν μαζί του και οι εφοπλιστές για να βουλώσουν τα «τοξικά» δάνεια της προηγούμενης περιόδου, με τις εγγυήσεις του ελληνικού δημοσίου. Πηγές της αγοράς, που επικαλείται σε πρωτοσέλιδο της η Lloyds List, επισημαίνουν πως «οι Κινέζοι άνοιξαν τα ταμεία των τραπεζών μετά το ξέσπασμα της μεγάλης οικονομικής κρίσης τον Σεπτέμβριο του 2008, όταν οι παραδοσιακές ναυτιλιακές τράπεζες αιφνιδιαστικά αναγκάστηκαν να κλείσουν τις στρόφιγγες της χρηματοδότησής τους προς τη ναυτιλία». Όχι, όμως, χωρίς ανταλλάγματα. Το ένα το είδαμε λέγεται ΟΛΠ-Cosco. Το άλλο το ακούμε, ΟΣΕ;

Γιατί οι «θυσίες» δεν θα φέρουν αποτέλεσμα; Τι διδάσκει το παράδειγμα της Ιρλανδίας;

Οι θυσίες κινδυνεύουν να διευρύνουν το φαύλο κύκλο της ύφεσης. Το παράδειγμα της Ιρλανδίας είναι διδακτικό: η κυβέρνηση της Ιρλανδίας, μιας χώρας που υποτίθεται ότι ήταν η «Κέλτικη Τίγρη», ένα οικονομικό θαύμα, προχώρησε πριν από ενάμιση περίπου χρόνο σε ένα πρόγραμμα άγριων περικοπών που είχε σαν στόχο να εξοικονομήσει 8 δισεκατομμύρια ευρώ από τον προϋπολογισμό και να επαναφέρει τα ελλείμματα -που όπως και τα ελληνικά έχουν «ξεφύγει»- στα όρια που έχει θέσει το Σύμφωνο Σταθερότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων μειώθηκαν κατά 7%, οι συντάξεις πεσοκό-

πηκαν, οι κοινωνικές δαπάνες σχεδόν μηδενίστηκαν, χωρίς αποτέλεσμα. Το μόνο, όμως, που κατάφερε η Ιρλανδική κυβέρνηση ήταν να βυθίσει ακόμα πιο βαθιά στην ύφεση την οικονομία: το ΑΕΠ έχει μειωθεί κατά 10,5% από τον Γενάρη του 2007 μέχρι σήμερα. Πριν μερικές εβδομάδες ο υπουργός Οικονομικών ζήτησε ένα ακόμα γύρο θυσιών από τους εργαζόμενους -για να εξοικονομήσει άλλα 4 δισεκατομμύρια μέσα στους επόμενους μήνες.

Στα τέλη Νοέμβρη τα συνδικάτα του δημοσίου της Ιρλανδίας οργάνωσαν τη μεγαλύτερη απεργία εδώ και τριάντα χρόνια -και αυτό πριν από την επίσημη ανακοίνωση του νέου πακέτου θυσιών. Το ίδιο συμβαίνει, με όλες τις αδυναμίες και τις εχθρικές αντιμετώπισεις συνδικαλιστικών ηγεσιών και στην Πορτογαλία και την Ισπανία που έχουν σειρά απεργιακών κινητοποιήσεων το Φεβρουάριο, όπως και στην Ελλάδα.

Έχουν κάτι να κερδίσουν οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα από τις επιθέσεις στα εισοδήματα των δημοσίων υπαλλήλων;

Η κυβέρνηση ετοιμάζεται να πετοκόψει τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, λες και τα 2000-2500 ευρώ μεικτά είναι πολλά για να ζήσει κάποιος σήμερα. Και μάλιστα για να φανεί «δίκαιη» η περικοπή των μισθών τους συγκρίνει (ανταγωνιστικά) με πολλές από τις αμοιβές πείνας των 700-1000 ευρώ στον ιδιωτικό τομέα, τις πενιχρές συντάξεις και τη «μαύρη εργασία».

Ορισμένοι εργαζόμενοι «τσιμπάνε», το πιστεύουν, το θεωρούν «αναγκαία υποχώρηση», ακόμα κι αν πλύνονται. Αλλά στην πράξη η όλη ιδέα είναι μια παρανόηση η οποία μεθοδεύεται συστηματικά από πάνω προς τα κάτω κι από διάφορα «παπαγαλάκια» στα ΜΜΕ.

Αυτή η διαίρεση αναφορικά με τα διαφορετικά επίπεδα μισθών μεθοδεύεται μεταξύ των εργαζόμενων και στον ιδιωτικό τομέα. Ο ΣΕΒ για παράδειγμα πρότεινε πάγωμα ακόμα και μειώσεις μισθών στις συλλογικές συμβάσεις, στο όνομα της υψηλής ανεργίας και του χαμηλού κατώτατου μισθού.

Χρειάζεται μόνο να θέσουμε τις ερωτήσεις για να δούμε τις απαντήσεις. Αν ένας εργαζόμενος σε μια επιχείρηση αποδεχθεί να του κοπούν π.χ. 5-10-15 ευρώ την εβδομάδα, τα λεφτά αυτά θα πάνε για να βρουν δουλειά οι άνεργοι, για να αυξηθεί ο κατώτατος μισθός, ή θα μεταφερθούν αυτομάτως (με το πάτημα ενός κουμπιού

σε ένα PC) στον τραπεζικό λογαριασμό του αφεντικού;

Αν ένας εργαζόμενος στο δημόσιο τομέα αποδεχθεί το χαράτσι 10% κατά μέσο όρο στους ονομαστικούς μισθούς, τα λεφτά αυτά θα πάνε για να έχουμε περισσότερες νοσηλεύτριες στα νοσοκομεία, δασκάλες στα σχολεία, καλύτερη ασφάλιση, γενναιοδωρες συντάξεις, εξαφάνιση της γενιάς των 700 ευρώ, ή θα μεταφερθούν αυτομάτως (με το πάτημα ενός κουμπιού σε ένα PC) για να πληρωθούν υπέρογκα τοκοχρεολύσια στις τράπεζες; Ή μήπως θα πάνε σε περισσότερη και καλύτερη υγεία, εκπαίδευση, μεταφορές, υπηρεσίες τοπικής αυτοδιοίκησης; Το σφαγείο που ετοιμάζεται στις τελευταίες είναι ενδεικτικό.

Αυτό που καθορίζει το επίπεδο

των μισθών των εργαζομένων είναι το επίπεδο της οργάνωσή τους, η συνδικαλιστική τους δύναμη, η οποία όταν ενώνεται πολλαπλασιάζει τις δυνατότητες. Κανένας εργαζόμενος στον ιδιωτικό τομέα δεν θα κερδίσει κάτι αν κοπούν οι μισθοί, τα επιδόματα π.χ. των μηχανικών του δημοσίου. Κανένας εργαζόμενος στο δημόσιο δεν θα κερδίσει τίποτα αν κλείσουν εργοστάσια π.χ. η ELITE, ο Λαναράς, ούτε αν συγχωνευτούν, περικοπούν, οι κοινωνικές υπηρεσίες, η τοπική αυτοδιοίκηση.

Όλοι οι εργαζόμενοι, όπου κι αν δουλεύουμε, έχουμε μόνο να κερδίσουμε αν τραβήξουμε μαζί το σχοινί από τη άλλη μεριά από αυτή που το τραβούν οι «αγορές», οι εργοδότες, η ΕΚΤ, το ΔΝΤ, η Κομισιόν και η κυβέρνηση.

Φταίνε μόνο οι τράπεζες;

Ναι, αυτό που λέει ο περισσότερος κόσμος είναι αλήθεια. Οι τραπεζίτες είναι άπληστοι, τα θέλουν όλα. Είναι αχόρταγοι κερδοσκόποι και ζητούν να πετοκοπούν τα πάντα σε σχέση με τις κοινωνικές παροχές, τους μισθούς, τις συντάξεις στο όνομα της «ανταγωνιστικότητας». Η ρίζα της κρίσης όμως είναι βαθύτερη.

Στην πράξη η Ελλάδα κι ο πλανήτης ολόκληρος κινείται από οικονομίες-ζόμπι, ζωντανές-νεκρές. Επιχειρήσεις -ζόμπι οι οποίες στηρίζονταν σε προηγούμενα δανεικά ανοίγματα που δεν βγήκαν φέρνοντας ύφεση στις κερδοφορίες. Τράπεζες-ζόμπι που ζητούν πίσω τα δανεικά τους και βρέθηκαν εγκλωβισμένες στις «μαύρες τρύπες» που οι ίδιες δημιούργησαν με τα «τοξικά» τους. Κι όλοι μαζί σέρνονται σαν τα ζόμπι τρώγοντας τις σάρκες των ζωντανών. Με την ανεργία σε εκρηκτικά επίπεδα και τις υπηρεσίες κοινωνικής προστασίας να πετοκόβονται στο όνομα της «δημοσιονομικής πειθαρχίας».

Η ρίζα της κρίσης

Η ρίζα της κρίσης είναι βαθύτερη (στην εγγενή αδυναμία των κερδοφοριών για επενδύσεις ικανοποιητικών αποδόσεων) κι απλώνεται σε όλους τους πόλους του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος μετά το κραχ του 2007. Όταν μόλις πριν τρία καλοκαίρια όσοι κατείχαν το χρήμα χόρευαν στα σαλόνια του Τιτανικού, την ώρα που τα αμπάρια του γέμιζαν νερό χωρίς κανείς τους να έχει πάρει χαμπάρι τι συμβαίνει.

Η στασιμότητα ή η συρρίκνωση των πραγματικών εισοδημάτων οδήγησε από τα τέλη της δεκαετίας του '90 στην ενθάρρυνση του δανεισμού από τις κεντρικές τράπεζες για να στηριχθεί η ζήτηση για αγαθά και υπηρεσίες (καταναλωτών και επιχειρήσεων) σε μια προσπάθεια να αποτραπεί το ξέσπασμα μιας μεγάλης οικονομικής κρίσης. Όμως, το τέλος της φούσκας των φθηνών πιστώσεων ξεσκέπασε την ύφεση που κρυβόταν κάτω από το χαλί και τώρα ζητούν από τον απλό κόσμο να βάλει πλάτη για να ξεπεραστεί. Γι' αυτό τώρα όλοι οι ισχυροί (G20, ΔΝΤ) ανησυχούν να τραβήξουν τα "πακέτα στήριξης", σε κλίμα εξαιρετικά εύθραυστης ανάκαμψης, παρά τα ελλείμματα που φορτώθηκαν τα κράτη.

Καλοί... ή κακοί;

Οι επιχειρηματίες είναι οι καλοί των ημερών μας, σχολιάζει ο οικονομολόγος Μπερνάρ Μαρίς στο γαλλικό περιοδικό «Μαριάν». Και οι κακοί; Οι κακοί είναι οι τραπεζίτες. Οι τραπεζίτες, και οι χρηματιστές μπορεί να είναι σήμερα δακτυλοδεικτούμενοι, λέει ο Μπ. Μαρίς, αλλά οι επιχειρηματίες είναι εκείνοι που παντού στον κόσμο διαπλέκονται με την κρατική εξουσία για να κερδίσουν, σχολιάζει ο Ρούσος Βρανάς από Τα Νέα.

Οι βιομήχανοι δεν περιμέναν τους χρηματιστές και τους κερδοσκόπους για να αρχίσουν να εισπράττουν τις κρατικές επιδοτήσεις, να αναδιαρθρώνουν τις επιχειρήσεις τους, να απολύουν κι ύστερα μερικοί να τις μετακομίζουν στο εξωτερικό.

Κάθονται σε ένα βουνό από ρευστό (τα μη διανεμόμενα κέρδη των εταιρειών στους G5 είναι σε ύψος ρεκόρ), που δεν επενδύουν και το παίζουν σε φούσκες. Αυτό το ρευστό τζογάρουν τα fund. Οι επενδυτικοί οίκοι, οι τράπεζες, δεν γεννούν χρήμα.

Οι CEO, οι βιομήχανοι, επικαλούμενοι την ανταγωνιστικότητα, απεχθάνονται και απορρίπτουν κάθε φορολογία, αλλά αποδέχονται ευχαρίστως τις κρατικές επιδοτήσεις, μολονότι αυτές προέρχονται από φόρους. Οι επιχειρηματίες δεν είναι καλύτεροι ούτε από τους χρηματιστές ούτε από τους τραπεζίτες.

Τα επιδόματα του δημοσίου;

Τα επιδόματα πράγματι αποτελούν ένα τεράστιο κομμάτι της μισθολογικής αλυσίδας των δημοσίων υπαλλήλων.

Για δεκαετίες οι κυβερνήσεις έκρυβαν επιμελώς μέσα από τις επιδοματικές πολιτικές την ανυπαρξία αυξήσεων σε μισθούς και συντάξεις. Το αίτημα για ενσωμάτωση των επιδομάτων στο βασικό μισθό είναι ένα πάγιο αίτημα των εργαζόμενων στο δημόσιο τομέα. Σήμερα εργαζόμενοι 25 και 30 χρόνια βρίσκονται με βασικό μισθό στα 1200 ευρώ, με τα επιδόματα να αποτελούν το 60%-70% ακόμα και 100% του μισθού τους. Η εξαγγελία Παπανδρέου για μείωση στα επιδόματα ταυτόχρονα με την ενιαία φορολόγηση των ετήσιων απολαβών (σε αντίθεση με την

αυτοτελή φορολόγηση των επιδομάτων που ίσχυε μέχρι σήμερα) θα οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη συρρίκνωση των απολαβών των εργαζόμενων, που μπορεί να φτάσει σε εκατοντάδες ευρώ το μήνα για εργαζόμενους σε υπουργεία, σε οργανισμούς, σε ΔΕΚΟ, σε υπηρεσίες κάθε είδους.

Η λήσπη της κυβέρνησης που ονομάζει προνομιούχους χιλιάδες εργαζόμενους του δημοσίου τομέα επειδή έχουν καταφέρει με αγώνες δεκαετιών να κατοχυρώσουν δικαιώματα που θα έπρεπε να απολαμβάνουν όλοι οι εργαζόμενοι, δεν μπορεί να περάσει χωρίς απάντηση. Οι εργαζόμενοι γνωρίζουν καλά πως το έλλειμμα ούτε δημιουργήθηκε, ούτε θα καταπολεμηθεί και τις περικοπές μισθών (όπως φάνηκε στην Ιρλανδία).

Είναι μόνο «ελληνική ασθένεια»; Πού οφείλεται ο πανικός τους;

Η προκλητική στάση των «αγορών» να ζητούν όλο και περισσότερα είναι απόρροια πανικού: γιατί όλοι ξέρουν ότι η «ελληνική ασθένεια» μόνο ελληνική δεν είναι. Τελευταία έκθεση της Deutsche Bank αναφέρει ότι «τα τωρινά προβλήματα που αντιμετωπίζει η «περιφερειακή Ευρώπη» θα μπορούσαν να είναι «πρόβα» για το τι μπορεί να συναντήσουν ΗΠΑ και Μεγάλη Βρετανία αργότερα».

Ελλείμματα και χρέη έχουν ξεφύγει πέρα από κάθε έλεγχο όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην Ιρλανδία και στην Ισπανία και στη Βρετανία -ακόμα και στις ΗΠΑ.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, το συνολικό χρέος της Ελλάδας (το σύνολο του ποσού δηλαδή που έχει δανειστεί το κράτος, οι επιχειρήσεις και οι ιδιώτες, άρα δημόσιο συν ιδιωτικό χρέος) είναι στο ύψος του 179% του ΑΕΠ. Ο μέσος όρος της ΕΕ είναι... 175%!

Ευρωζώνη, ΗΠΑ, Ιαπωνία και οι τρεις είναι τίγκα στα ελλείμματα. Η ευρωζώνη 6,6% για το 2010 και 6,2% για το 2009, χειρότερη η κατάσταση στις ΗΠΑ με έλλειμμα 10% το 2010 και 12,5% το 2009, ενώ το δράμα συνεχίζεται στη 10,5% το 2009 ή 10,2% το 2010!

Μαύρες τρύπες

Την χρονιά που μας πέρασε οι κυβερνήσεις σε ολόκληρο τον κόσμο κατάφεραν να αποφύγουν τα χειρότερα στηριζόμενες, ουσιαστικά, στα πειστήρια των κεντρικών τραπεζών και στο κρατικό χρήμα, γεμίζοντας με «μαύρες τρύπες» τους δημοσίου προϋπολογισμούς τις οποίες καλούν να πληρώσουμε.

Αλλά όλοι ξέρουν ότι αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο: οι κίνδυνοι είναι τεράστιοι -από την αναζωπύρωση ενός ανεξέλεγκτου πληθωρισμού, όπως είχε γίνει τη δεκαετία του 1970, μέχρι την κατάρρευση των ισχυρών νομισμάτων -όχι μόνο της αγγλικής λίρας και του ευρώ αλλά ακόμα και του δολαρίου.

Για αυτό αναζητούν όλοι επειγόντως «στρατηγικές εξόδου». Αλλά αυτό σημαίνει ένα πολύ απλό πράγμα: η χρηματοδότηση από τις κεντρικές τράπεζες θα πρέπει να αντικατασταθεί από την «ελεύθερη αγορά» -από τους τραπεζίτες-κερδοσκόπους δηλαδή.

Οι τράπεζες ανακάλυψαν ξαφνικά ότι οι σίγουρες επενδύσεις στηρίζονταν απλά και μόνο στη μεγαλομανία του αφεντικού και την τυφλή εμπιστοσύνη στα διαταραγμένα από την κερδοσκοπία «σήματα» της αγοράς. Και επειδή, ταυτόχρονα, οι πηγές από τις οποίες αντλούν όλα αυτά τα χρόνια και οι ίδιες οι τράπεζες τα λεφτά που δανείζουν έχουν αρχίσει να στερεύουν αποφασίζουν ξαφνικά να κόψουν την χρηματοδότηση.

Το αποτέλεσμα είναι μια οικονομία γεμάτη από επιχειρήσεις-ζόμπι: επιχειρήσεις που έχουν στερέψει τόσο από λεφτά που δεν μπορούν ούτε να αγοράσουν πρώτες ύλες, ούτε να καταβάλουν τους μισθούς, ούτε να πληρώσουν τους φόρους -και στο τέλος ούτε να ανταποκριθούν πια στις υποχρεώσεις τους προς τις τράπεζες

«Για την... κρίση ρε γαμώτο» Γιατί το «όλοι μαζί» είναι παραμύθι

Το τελευταίο διάστημα γράφονται και ακούγονται φράσεις όπως «τα απήματα των αγροτών δεν τα αντέχει η οικονομία μας» ή «αν δεν μειωθεί το έλλειμμα θα αυξηθεί το spread στα ομόλόγα μας» ή «τα fund θα φύγουν από το χρηματιστήριό μας».

Τελευταία, μάλιστα, πέφτουν βόμβες οι εκκλήσεις κυβερνητικών στελεχών και της δημοσιογραφικής ελίτ, του στυλ: «εμείς πρέπει να πιούμε το ποτήρι μέχρι τέλους. Εμείς πρέπει να το αδειάσουμε» και ότι «εάν αντιδρούμε στις θυσίες ρίχνουμε νερό στο μύλο των κερδοσκόπων», που τελικά συμπυκνώνονται στο... «όλοι μαζί, για την κρίση ρε γαμώτο».

Θέλω να σταθώ σε αυτό το «μας» και το «όλοι μαζί». Ειδικά στον προφορικό λόγο περνά συνήθως απαρατήρητο –γι' αυτό και χρησιμοποιείται περισσότερο. Ακόμα και στην έντυπη δημοσιογραφία, συχνά ο αναγνώστης δεν συνειδητοποιεί την παρουσία του. Κι όμως, αποτελεί μια ξεκάθαρη δήλωση του δημοσιογράφου ότι δεν είναι αντικειμενικός – ότι ανήκει σε κάποια ομάδα, στην οποία θεωρεί συλλήβδην ότι συμμετέχει και ο αναγνώστης. Η συνηθέστερη χρήση γίνεται σε αθλητικές ειδήσεις που αφορούν κάποια εθνική ομάδα («ο παίκτης μας», «η ομάδα μας» κλπ), ή κάποια ομάδα από την Ελλάδα στις διεθνείς διοργανώσεις. Θεωρώντας ότι κάθε ελληνόφωνος (κι άρα εν δυνάμει αναγνώστης ή ακροατής) υποστηρίζει την εθνική Ελλάδας, ο δημοσιογράφος κάνει μια λεκτική υπέρβαση την οποία θα απέφευγε εάν επρόκειτο για κάποιον σύλλογο στο ελληνικό πρωτάθλημα.

Ακόμα και οι αθλητικές εφημερίδες με ξεκάθαρη οπαδική ταυτότητα δεν τολμούν να υιοθετήσουν τον πρώτο πληθυντικό στα ρεπορτάζ τους. Ο Πρωταθλητής δεν θα γράψει «πήραμε μια ακόμα κούπα» στο πρωτοσέλιδο της τελευταίας αγωνιστική και το Star δεν θα υποστηρίξει «η διαι-

τησία 'μας' αδίκησε». Προτιμούν να διατηρούν αυτή την επίφαση αντικειμενικότητας, ακόμα και αν είναι ξεκάθαρα τα πιστεύω τους.

Τα παραδείγματα αυτά δεν είναι τυχαία. Μια δεύτερη ανάγνωση θα αποκαλύψει αμέσως στον αναγνώστη ότι είμαι Ολυμπιακός. Στη γραφή δεν υπάρχει αφηρημένα «αντικειμενικότητα» και «αμεροληψία». Ακόμα και σε αδιάφορα για τους παρατηρητές γεγονότα, όπως ένα τρακάρισμα, οι αυτόπτες μάρτυρες έχουν διαφορές στις δηγήσεις τους. Στα κείμενα περνάνε, εσκεμμένα ή υποσυνείδητα, οι προσωπικές απόψεις του συγγραφέα.

Αντικειμενικότητα;

Η λογική ότι ο δημοσιογράφος οφείλει απλά να καταγράψει ψυχρά τα γεγονότα, που υιοθετεί η αγγλοσαξονική σχολή (στο Χάρβαρντ διδάσκουν ότι ο δημοσιογράφος δεν πρέπει καν να ψηφίζει για να είναι αντικειμενικός) είναι εξίσου παραπλανητική με την χρήση του πρώτου πληθυντικού.

Στην ηπειρωτική Ευρώπη ο ρόλος της δημοσιογραφίας στις επαναστάσεις του 18ου και 19ου αιώνα είχε ως αποτέλεσμα το «αγαθό» της ενημέρωσης να γεννηθεί με όρους πολιτικούς και όχι αγοραίους. Υπόδειγμα για τον ευρωπαϊκό Τύπο υπήρξαν οι εφημερίδες των Ιακωβίνων ή οι προκηρύξεις της Φιλικής Εταιρείας, που... ευτυχώς αδιαφορούσαν για την «αντικειμενικότητα». Αλλά αυτό το «ευτυχώς», κρύβει πάλι μια υποκειμενική τοποθέτηση – αλήθεια ποιος μπορεί να υπερασπιστεί την στρατευμένη δημοσιογραφία, που υποκύπτει στην προπαγάνδα;

Ο ρόλος της επικοινωνίας στην ταξική πάλη έγινε σαφέστερα αντιληπτός στις ευρωπαϊκές κοινωνίες. Όμως και αυτό είναι μια υποκειμενική άποψη, καθώς πολλοί αμφισβητούν ακόμα και την ύπαρξη της έννοιας «ταξική πάλη». Γίνεται

αντιληπτό ότι κάθε άποψη φέρει μοιραία την οπτική γωνία του συγγραφέα της. Αντικειμενική δημοσιογραφία δεν μπορεί να υπάρξει. Αυτό που μπορούν να κάνουν οι δημοσιογράφοι είναι να παραμένουν ειλικρινείς, απέναντι στις αρχές που επικοινωνούν με σαφήνεια στον αναγνώστη ότι υιοθετούν. Όταν διαβάζει κανείς την κριτική διαιτησίας σε μια οπαδική αθλητική εφημερίδα ή την περιγραφή μιας προεκλογικής συγκέντρωσης σε μια παραταξιακή πολιτική εφημερίδα, γνωρίζει ότι ο δημοσιογράφος έχει συγκεκριμένη ταυτότητα. Σε αυτές τις περιπτώσεις ακόμα και τα «μας» επιτρέπονται αλλά αρκετοί οι δημοσιογράφοι τα αποφεύγουν.

Τα υιοθετούν, αντίθετα, όταν θέλουν να παραπλανήσουν τον αναγνώστη. Να αποσπάσουν την σιωπηλή συναίνεσή του για μια «θολή» ταυτότητα, που επιμελώς αποφεύγουν να περιγράψουν αναλυτικότερα.

Τις αντοχές της οικονομίας «μας» τις θεωρούν δεδομένες όταν πρόκειται να σωθούν τράπεζες. Στις ίδιες αυτές τράπεζες συχωρούν την τοκογλυφία με τα ομόλόγα «μας» (δανειζόνται με 1% από την ΕΚΤ για να δανείσουν με 7,5% το Ελληνικό Δημόσιο). Το χρηματιστήριό «μας» ξεχνούν ότι είναι «γρανάζι» του παγκόσμιου μηχανισμού, η χρεοκοπία του οποίου γέννησε την κρίση. Τελικά, η εικόνα που μεταδίδουν δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα αλλά στις ελπίδες που μεταφέρονται από την κυβέρνηση και τους τραπεζίτες μέσα από τα «μεγάφωνα» των media.

Γι' αυτό τα διάφορα γλυκερά, «μας», «εμείς», «όλοι μαζί» για την κρίση, που λένε χέρι-χέρι θύματα και θύτες, αγκαζέ άνεργοι και τραπεζίτες, παρέα ο εργαζόμενοι και εργοδότες, είναι παραμύθια της Χαλμιάς. Λες και πριν μοιραζόμασταν τα κέρδη «τους», για να μοιραστήσουμε τώρα τις ζημιές «τους».

Θυμίζω, έτσι, περίφημα ανέκδοτα της Ιστορίας, ειδικά των ρεπορτάζ την παραμονή μιας μεγάλης θύελλας. Τέτοιους δημοσιογράφους θα διάβαζε η Μαρία Αντουανέτα, όταν πρότεινε να δώσουν στο πεινασμένο πλήθος παντεσπάνι... Κι όμως! Και αυτό δεν είναι παρά ένα περιβόητο δημοσιογραφικό κλισιό!!!

Χάρης Σαββίδης

Βιομήχανοι και εφοπλιστές αλώνουν τα ΜΜΕ

Μια μεγάλη χαλαρή κλωστή που διατηρούσε ούτως ή άλλως αποσπασμένο τον συννεκτικό ιστό των ΜΜΕ στην Ελλάδα, ανακάλυψε αν ξαφνικά και άρχισαν να ξηλώνουν, επιχειρηματίες της θάλασσας, της φαρμακοβιομηχανίας και των offshore εταιρειών – «φάντασμα», δημιουργώντας τη νέα τάξη των φιλόδοξων - σχεδόν άπληστων – εκδοτών, ωστόσο εντελώς άσχετων άρα και επικίνδυνων με το μηνιακό και εκδοτικό σπορ.

Έτσι το τρίπτυχο «πολυφωνία- ποικιλία-σφαιρικότητα» που υποστηρίζει γενικά την ύπαρξη πολλών ΜΜΕ σε μια αγορά, δεν συνιστά για τους νεόκοπους μηνιάρχες παρά ένα άλλοθι για τις εγχώριες business τους που με περισσή απειροσχεψία και αναληψία εγκαταλείπουν όταν το παιχνίδι αυτό είτε δεν τους ενδιαφέρει πια είτε δεν τους αφορά. Το φρέσκο χρήμα το οποίο επενδύουν μάλιστα χωρίς χρηματοοικονομική μελέτη που απαιτεί η ήδη κορεσμένη μηνιακή αγορά, ωθεί και τους παραδοσιακούς εκδότες, σε φαινόμενα εξωπραγματικά που συγκεντρώνουν την προσοχή και το budget τους στα δώρα και τις προσφορές και όχι στο περιεχόμενο και το προϊόν, το ανθρώπινο δυναμικό, την καλή πένα, το αποκαλυπτικό ρεπορτάζ και τη σε βάθος δημοσιογραφική έρευνα.

Το φαινόμενο της επέλασης του επιχειρηματικού διδύμου Λαυρεντιάδη – Κυριακίδη (που τύποις πρόκειται μόνον για τον Πέτρο Κυριακίδη μιας και πρόσφατα διατήρησε τον έλεγχο του εκδοτικού τομέα με τη ΝΕΠ Εκδοτική), εμφανίζει ελπίδες σε ΜΜΕ που φυτοζωούν και ταυτόχρονα προκαλεί δέος και φόβο σε όσους πόνεσαν από την άχαρη, αβασάνιστη, ανάληψη, επιπόλαια και προκλητική αναστολή έκδοσης του «Ελεύθερου Τύπου» από το ζεύγος Αγγελο-

πούλου. Είναι χαρακτηριστικό ότι στα δημοσιογραφικά πηγαδάκια μαγαζιών που ελέγχει ο Π. Κυριακίδης, Λευε χαριτολογώντας: «Θα φταρνίζεσαι ο Λαυρεντιάδης και ο Κυριακίδης» και θα αρρωσταίνουν όλοι μας». Και δεν έχουν άδικο. Οι νεοεισελθόντες στο σκληρό μηνιακό πόκερ, παίκτες, λειτουργούν με τη μέθοδο του τιμπολογήματος, αγοράζοντας κάλυψη και προστασία από μεγάλα εκδοτικά μαγαζιά, και ποσοστά από προβληματικά κυρίως Μέσα. Σε τέτοιο βαθμό που να προκαλούν και τη μήνη της Μάνιας Τεγοπούλου, όταν προέβησαν στην επιθετική εξαγορά της προβληματικής επιχειρηματικά «Ελευθεροτυπίας» (10,14%) η οποία και δικαίως αναρωτήθηκε: «προκαλεί καχυποψία γιατί επιχειρηματίες τέτοιου βεληνεκού να θέλουν να επενδύσουν σε έναν προβληματικό κλάδο της οικονομίας και σε ζημιογόνα Μέσα».

Εμμέσως πλην σαφώς η εκδότρια μέμφεται τους επιχειρηματίες που χωρίς να «πονάνε» τον κλάδο έρχονται ως κατακτητές, αναμορφωτές και Μεσοσίες να σώσουν δήθεν τα μη κερδοφόρα Μέσα αγοράζοντας λίγο από όλα, για να έχουν καλές σχέσεις όχι με το Δημόσιο όπως ήθελαν μέχρι σήμερα οι παλιοί εκδότες αλλά με τους ίδιους τους εκδότες για τις παράλληλες δράσεις τους στην αγορά: Έτσι αποκτούν το 12,53% στην Πήγασος και ...καθαρίζουν με την οικογένεια Μπόμπολα, αγοράζοντας νύχτα το 10,14% στη Χ.Κ. Τεγόπουλος και μπαίνουν στο μάτι της «αναρχοαυτόνομης» περί τα εκδοτικά Μάνιας ενώ παράλληλα ελέγχουν τα ΜΜΕ: σώζουν από βέβαιο και ξαφνικό θάνατο της Veto αγοράζοντας το 49% από τον Μ.Τριανταφυλλόπουλο), απαλλάσσουν τον Flash FM από τον Σ.Κόκαλη), την Athens news (ΔΟΛ), την

Espresso (Βαρδινογιάννη), Espresso Κύπρου, Ισοτιμία, Σφήνα, City Press (Κύπρου), Free Sunday, Financial Box (Τράγκα), Sport TV (πρώην Magic του Κόκαλη), Κανάλι «10» (του Γ.Τράγκα). Παράλληλα εξαγγέλλει έναρξη δραστηριοτήτων στον τομέα των βιολογικών προϊόντων, των σούπερ μάρκετ, των βιβλιοπωλείων κλπ. Πρόσφατα, ο ίδιος επιχειρηματίας, εξαγόρασε και ποσοστό 31,5% της Proton Bank αντι 70 εκατ. ευρώ.

Ο ΔΟΛ

Στον ΔΟΛ ο εφοπλιστής και αλλοτινός low profile υιός του πληθωρικού πατέρα Ρέσση, κατέχει ήδη το MTV Hellas, το 18,15% του ΔΟΛ, το 50% του Βήμα FM και το 50% του πρώην αθλητικού arena FM. Και πλήθος μαγαζιών της νύχτας και catering, μια επιχειρηματική διάσταση που πολύ λίγοι γνωρίζουν.

Είναι μύθος ότι ισχυρός άνδρας του ΔΟΛ είναι ο Σταύρος Ψυχάρης. Ο πιστός συνεργάτης επί σειρά ετών του Λαμπράκη, για λόγους υγείας και ηλικίας αλλά κυρίως επειδή ο ΔΟΛ βαρύνεται με μεγάλο χρέος, έχει δώσει αρκετά οφίτσια στον Βίκτωρα Ρέσση (τον οποίο φυλάει και ελέγχει από 10 μεριές καθώς φοβάται την ικανότητά του – ρευστότητα – για επιθετικές εξαγορές εντός του Οργανισμού) αλλά και σε μέλη της οικογένειάς του όπως στον γιο του Παπαγιώτη που τον έχρισε εκτελεστικό αντιπρόεδρο και τη σύζυγό του Χριστίνα Τσουτούρα-Ψυχάρη (εκτελεστικό μέλος).

Ο ίδιος ο Ψυχάρης, διατηρεί ως γνωστόν καλές σχέσεις με κορυφαίους επιχειρηματίες, οι οποίες ανά πάσα στιγμή θα μπορούσαν να αποτελέσουν το στήριγμά του σε υποτιθέμενη επιθετική κίνηση Ρέσση. Αυτή τη στιγμή η μετοχική σύνθεση του ΔΟΛ δια-

μορφώνεται ως εξής: Σταύρος Π. Ψυχάρης με 20.879.157 δικαιώματα ψήφου (25,156%), το Ίδρυμα Λαμπράκη με 20.649.555 (24,879%) και ο Βίκτωρ Ρέσσης, μέσω της Benbay Limited, με 15.064.450 δικαιώματα ψήφου (18,150%).

Στα Νότια προάστια παρατηρούνται πρωτόγνωρα καιρικά φαινόμενα: Απευθείας στον έλεγχο του εφοπλιστή Βαγγέλη Μαρινάκη (και κουμπάρου της Ντόρας) πέρασε ο έλεγχος του 25% του ραδιοτηλεοπτικού ομίλου Σκάι. Αρχικά η εξαγορά είχε γίνει πριν από στις αρχές του 2007 μέσω της εταιρείας συμφερόντων του εφοπλιστή Santaphon Limit. Τώρα για λόγους που σχετίζονται με το νομικό καθεστώς των ΜΜΕ, ο εφοπλιστής απέκτησε απευθείας το σύνολο των μετοχών, καταβάλλοντας στην Santaphon Limit (offshore με έδρα την Κύπρο) 2.297.000 ευρώ. Θα πρέπει να θεωρείται θέμα χρόνου η εξαγορά και άλλου ποσοστού από τον γνωστό εφοπλιστή. Ταυτόχρονα, ο ΣΚΑΙ 100,3 αγόρασε το σύνολο των μετοχών του ραδιοφωνικού σταθμού RED.

Ταυτόχρονα ο ΟΤΕ (που θα μπει στο παιχνίδι της ψηφιακής) ελέγχεται από την Deutsche Telekom, ο Alpha από το RTL, η Nova από τη Forthnet, το Alter φλερτάρει με τη MIG τον Α.Βγενόπουλο, Ο Κυριακίδης αγόρασε την Espresso 6 εκατ. Ευρώ συν ανάληψη χρεών 12 εκατ. ευρώ (από αγωγές τρίτων, υποχρεώσεις, δάνεια κλπ). Ο Flash αγοράστηκε αντί 5 εκατ. ευρώ, για την ισοτιμία δόθηκαν 4 εκατ. ευρώ (χρέη) και άλλα 2 ζεστά στον Γ.Φιλιππάκη (Βαρδινογιάννη) και για τη Veto δόθηκαν 3,5 εκατ. ευρώ (ανάληψη χρεών) συν 500.000 ευρώ που πήρε στο χέρι ο Μάκης Τριανταφυλλόπουλος.

θα ξυπνήσουμε;

Του Μωυσή Λίτση

Το ΔΝΤ είναι ήδη εδώ, το ένα σκληρό μέτρο διαδέχεται το άλλο, με 14ο μισθό και συλλογικές συμβάσεις να φέρονται ως τα πρώτα θύματα της οικονομικής λιτότητας. ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΑΦΟΡΟΥΝ;

Οι δημοσιογράφοι και οι εργαζόμενοι στον τύπο και τα ΜΜΕ, πιστεύουμε ακόμη ότι είμαστε απέξω; Πόσο μάλλον που η κατεδάφιση του συνταξιοδοτικού-ασφαλιστικού μας έχει ήδη αρχίσει και η κρίση στον τύπο δείχνει ακόμη πιο άγρια τα δόντια της, με πτώση των κυκλοφοριών, μείωση των διαφημιστικών εσόδων και τεχνολογικές ανατροπές(διαδίκτυο).

Θα συνεχίσουμε να γκρινιάζουμε μπας και απεργήσουμε με το ΠΑΜΕ ή την ΓΣΣΕ, ενθυμούμενοι «πολιτικά» και

«συνδικαλιστικά» παιχνίδια, μόνο τότε; Ή πιστεύουμε ότι η κοινωνική λαίλαπα που φέρνει η πολιτική και οικονομική χρεοκοπία του πολιτικού δικομματισμού και του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού των ημετέρων, αφορά μόνο το δημόσιο; Μήπως δεν μας αφορά η αύξηση του ορίου στις συντάξεις; Μήπως δεν ζούμε καθημερινά απολύσεις, με μια διοίκηση που εξακολουθεί να κάνει την πάπια, μπας και διαταράξει την ανύπαρκτη εργασιακή ειρήνη;

Η πλειοψηφία και η ελίτ

Η πλειοψηφία άλλωστε των εργαζομένων στον τύπο δεν έχουμε καμιά σχέση με την ελίτ που και παχυλά αμείβεται και απολογητής του τύπου «όλοι φταίξαμε» έχει γίνει για να δικαιολογήσει την επιδρομή, που με πλάτες το ΔΝΤ, τις Βρυξέλλες και την ΕΚΤ γίνεται στο βιοτικό μας επίπεδο.

Οι περισσότεροι από εμάς, όπως η πλειοψηφία των εργαζομένων σκληρά Ελλήνων, ούτε πισίνες αποκτήσαμε, ούτε

τε βίλλες, ούτε «τζιπούρες», αλλά με κόστος δίνουμε καθημερινά όσο μπορούμε την μάχη της αληθινής ενημέρωσης.

Και επειδή όλοι οι εργαζόμενοι της Ευρώπης βράζουμε πια στο ίδιο καζάνι, ήλθε καιρός να αναζητήσουμε συνδικάτα και κινήματα, κοινές δράσεις, ιδίως στις χώρες του ευρωπαϊκού νότου(Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία), για να ανατρέψουμε την πολιτική που καταστρέφει τις ζωές μας. Η 24 Φεβρουαρίου είναι μόνο η ΑΡΧΗ και εμείς οι δημοσιογράφοι και οι άλλοι εργαζόμενοι στον τύπο, κομμάτι της εργατικής τάξης που καλείται να πληρώσει το μάρμαρο της χρεοκοπίας άλλων.

- ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΚΕΙ!
- ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ! ΝΑ ΜΗ ΛΕΙΨΕΙ ΚΑΝΕΙΣ!
- ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ.
- ΟΧΙ ΣΤΟ ΔΝΤ, ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩ-ΑΡΠΑΧΤΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ!

ΔΟΛ: Πάρτε πίσω τις απολύσεις

Στις αρχές Οκτώβρη του 2009 η διεύθυνση Τεχνικής υποστήριξης ανακοίνωσε 3 απολύσεις τεχνικών (2μέλη της ΕΠΗΕΑ και 1μη μέλος).

Η απάντηση των εργαζομένων και του σωματείου μας ήταν άμεση. Πραγματοποιήθηκε 4ώρη στάση εργασίας και συγκέντρωση έξω από τον ΔΟΛ στην Μιχαλακοπούλου. Η στάση είχε 99% συμμετοχή και ήταν απόλυτα επιτυχημένη.

Η διοίκηση του ΔΟΛ ζήτησε να μιλήσει με τους εκπροσώπους του διασωματειακού για τους 3 απολυμένους και συνολικότερα για την οικονομική κρίση που θεωρούσε ότι βάλε την εταιρεία, ζητώντας μάλιστα και προτάσεις εξυγίανσης.

Γράφτηκε μια επιστολή από τα σωματεία προς τη διοίκηση, ζητώντας στην ουσία την κρίση να πληρώσουν αυτοί που την δημιούργησαν μέσα στο μαγαζί δηλ οι υψηλά αμειβόμενοι διευθυντές - στελέχη και όχι οι χαμηλόμισθοι υπάλληλοι που δεν αποτελούν λύση στο πρόβλημα.

Μετά την επιστολή κλήθηκαν από την διοίκηση οι πρόεδροι των σωματείων της ΕΠΗΕΑ, ΕΣΗΕΑ, ΕΣΠΗΤ, ΕΠΠΗΤ, και ύστερα από πολύωρες διαπραγματεύσεις δεσμεύθηκε και προσωπικά ο κος Ψυχάρης ότι από 1-1-2010 θα προσλάβει τους 2 εργαζόμενους.

Μην έχοντας δώσει απάντηση για τον 3ο εργαζόμενο(το μη μέλος, λες και για τους 2 που ήταν μέλη είχαμε καμιά έγγραφη υπόσχεση) πραγματοποιούμε στις 27-11-2009 έκτακτη γενική συνέλευση διοικητικών υπαλλήλων μελών της ΕΠΗΕΑ και της ΕΠΠΗΤ, καλεσμένη από τον εκπρόσωπο των εργαζομένων της ΕΠΗΕΑ η οποία αποφάσισε την εργασιακή επανένταξη από 1-1-10 και του 3ου συναδέλφου, εξουσιοδοτώντας το ΔΣ σε συνεννόηση και με τις υπόλοιπες ενώσεις να προβούν άμεσα στις σχετικές διαπραγματεύσεις και αν αποβούν άκαρπες να προχωρήσει σε απεργιακές κινητοποιήσεις. Η απάντηση της πλειοψηφίας του ΔΣ της ΕΠΗΕΑ ήταν ότι για τον 3ο εργαζόμενο δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, ας πάει δι-

καστικά (λες και αυτόν τον δρόμο δεν τον ήξερε περίμενε την ΕΠΗΕΑ να του τον υποδείξει!)

Έχουμε φτάσει στις 12-02-10 και οι επαναπροσλήψεις δεν έχουν γίνει. Η απάντηση της διοίκησης στον πρόεδρο του ΔΣ της ΕΠΗΤ και σε μέλος του ΔΣ της ΕΠΗΕΑ είναι ότι δυστυχώς αδυνατεί να κάνει την όποια επαναπρόσληψη.

Εξαπατημένοι

Όλα αυτά την στιγμή που οι δημοσιογράφοι στον ΔΟΛ είναι πλέον εξαγριωμένοι, νιώθουν εξαπατημένοι ύστερα απ τις πολλαπλές διαβεβαιώσεις της διοίκησης για την διακοπή των δελτίων παροχής υπηρεσιών και την ταυτόχρονη ένταξή τους στο μισθολόγιο (από τον Ιούνιο του 2009 ξεκινούν οι διαβεβαιώσεις).

Σ' όλα αυτά έρχονται να προστεθούν και οι ομαδικές απολύσεις που ανακοινώθηκαν στις 11-02-10 στο ραδιοφωνικό σταθμό ΒΗΜΑ FM σ' όλο το προσωπικό (δημοσιογράφους, διοικητικούς, τεχνικούς) στις οποίες συμπεριλαμβάνεται ακόμα και απολύσεις εκπροσώπων των εργαζομένων (ΕΣΗΕΑ, ΕΠΗΕΑ). Οι απολύσεις ανακοινώθηκαν με την μορφή απειλής, ότι δηλαδή θα απολυθείτε όλοι ως το τέλος του μήνα αλλά ως την Τετάρτη (17-02-10) σας προσφέρουμε την δυνατότητα να φύγετε μόνοι σας έναντι 2 μισθών επιπλέον της νόμιμης αποζη-

μίωσης.

Θα πρέπει οι ενώσεις του κλάδου να καταλάβουν (και ιδίως οι πλειοψηφίες των ΔΣ) ότι τα πράγματα δεν κερδίζονται με συμφωνίες μεταξύ κυρίων αλλά στο δρόμο. Και όσο οι διοικήσεις των εταιρειών βλέπουν ότι οι δρόμοι κάτω από τα κτίρια τους είναι ήσυχτοι θα περνούν όλο και χειρότερα μέτρα για του εργαζόμενους.

Από την δική μας την πλευρά την Παρασκευή (12-02) συναντηθήκαμε με συνδικαλιστές και εκπροσώπους εργαζομένων του ΔΟΛ και αποφασίσαμε να στείλουμε μια επιστολή προς όλα τα ΔΣ των ενώσεων του κλάδου, προτείνοντάς τους να πάρουν την πρωτοβουλία να οργανώσουν γενική συνέλευση όλων των εργαζομένων του ΔΟΛ την Τετάρτη 17-02-10. Η ΕΠΗΕΑ έχει πάρει ήδη απόφαση για 18-02 και 19-02 να πραγματοποιήσει 2ώρες στάσεις εργασίας με αίτημα την επαναπρόσληψη των 3 τεχνικών.

Στις 17-02 αν πραγματοποιηθεί η γενική συνέλευση που έχουμε ζητήσει, είναι απόλυτα αναγκαίο όλοι οι εργαζόμενοι μαζί με τις ενώσεις μας να απαντήσουμε με απεργιακές κινητοποιήσεις για όλες τις επιθέσεις που δεχόμαστε.

**Γιάννα Σακελλαρίου,
ΕΠΗΕΑ**

Η απεργία 24/2 να είναι μόνο η αρχή!

Τα πολλά λόγια είναι, συχνά, φτώχεια. Ειδικά σε περιόδους που απειλείται η ίδια μας η ζωή, που μας αμφισβητούν το δικαίωμα στη δουλειά και την ασφάλιση, που είναι έτοιμοι να πετάξουν στον σύγχρονο Καιάδα τους άνεργους και τους συνταξιούχους, που η νέα γενιά καταδικάζεται στην ανασφάλεια, την περιπλάνηση και τον κοινωνικό μεσαίωνα. Αυτό ισχύει και για τους εργαζόμενους στα ΜΜΕ, οι οποίοι καλούνται να πάρουν καθαρές αποφάσεις, που θα σφραγίσουν το δικό τους μέλλον - αλλά και του κλάδου.

Θα πούμε όχι στις επιλογές του κεφαλαίου, της κυβέρνησης και των κομμάτων που το υπηρετούν; Θα αντισταθούμε στην τριπλή κατοχή και τους γκαουλάιτερ της ΕΕ, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ; Θα πούμε όχι στις απολύσεις, τις «εθελούσιες» εξόδους, τα μπλοκάκια, το πάγωμα των μισθών, την εντατικοποίηση; Θα παρέμβουμε αποφασιστικά στο μέτωπο της ενημέρωσης, καθώς τα αφεντικά και οι «πριμαντόνες» των ΜΜΕ τα έχουν μετατρέψει σε πολιορκητικό κριό του συστήματος, προετοιμάζοντας εντατικά το έδαφος για την αντεργατική λαίλαπα και συκοφαντώντας τους λαϊκούς αγώνες; Θα απαιτήσουμε να ικανοποιηθούν οι πραγματικές μας ανάγκες μέσα από τη νέα συλλογική σύμβαση εργασίας;

Η συνολική επίθεση που εξαπολύει το μπλοκ εξουσίας απαιτεί - σήμερα περισσότερο από ποτέ - ενιαία και συντονισμένη απάντηση από τον κόσμο της εργασίας. Οι αυταπάτες περί «εργατικής αριστοκρατίας» των εργαζομένων στα ΜΜΕ, η δήθεν προνομιακή εξαίρεσή τους από τις αντιδραστικές τομές που προωθούνται, αποδεικνύονται πλέον φενάκη. Οφείλουμε και έχουμε ανάγκη να βρεθούμε στο πλευρό όλων όσοι αγωνίζονται για τα δικαιώματά και την ζωή τους. Εκεί είναι η θέση μας και όχι στα σαλόνια ή τους προθάλαμους της πολιτικής και επιχειρηματικής εξουσίας.

Η συμμετοχή στην απεργία της 24ης Φεβρουαρίου πρέπει να είναι μαζική και αποφασιστική, να δώσει μια πρώτη αναγκαία απάντηση στα σχέδια κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου. Δημοσιογράφοι, διοικητικοί, τεχνικοί και όλοι οι υπόλοιποι εργαζόμενοι στα ΜΜΕ είναι αναγκαίο να δώσουμε μαζί τη μάχη για την επιτυχία της απεργίας,

Σε κάθε περίπτωση, όμως, αυτό που έχουμε ανάγκη δεν είναι μια ντουφεκιά στον αέρα, όπως επιδιώκει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Απαιτείται αγώνας διαρκείας, με συγκεκριμένο σχέδιο και πρωτοβουλίες, που θα αξιοποιεί όλες τις μορφές αγώνα. Που θα διασφαλίζει ότι πρωταγωνιστές και «στρατηγοί» θα είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και οι συνελεύσεις τους, όχι κάποια κλειστά επιτελεία.

Μπορούμε να νικήσουμε και να τους χαλάσουμε τα σχέδια!

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ για την ΑΝΑΤΡΟΠΗ
(Financial Crimes, Αριστερό Ριζοσπαστικό ΜΜΕτωπο, Σπάρτακος, ανένταχτοι αγωνιστές)

Τι έπιασε το ραντάρ των Crimes

Σε 48ωρη απεργία προχώρησαν οι εργαζόμενοι στον «επικοινωνία 94FM» στις 11 και 12 Φλεβάρη, λόγω καθυστέρησης καταβολής δεδουλευμένων. Απεργιακά εξώδικα έστειλαν η ΕΤΕΡ και το τοπικό σωματείο της δημοτικής επιχείρησης. Κάτι άλλο στην ΕΣΗΕΑ ασχολιόντουσαν με το να στέλνουν mail για το εκλογικό σύστημα που πρέπει να γίνει προσωποκεντρικό, μην τυχόν χάσουμε την προεδράρα.

Για τον Ξένιο μία απορία έχουμε, γιατί κυκλοφορεί ακόμα ελεύθερος ο Δήμαρχος, αφού τα έχει παραβιάσει όλα και συνεχώς. Αμα έχεις συγγενείς στην αστυνομία όμως για να κάνουν τα στραβά μάτια, όλα γίνονται. Και εσύ κατακαπνισμένη Χρυσοζοΐδη πας και βγάζεις λόγους για την αναβάθμιση και τον εκσυγχρονισμό της αστυνομίας και μετά σε κάνει ρόμπα ο κάθε τοπικός σερίφης.

Και ένα κουίζ. Πόσα ΦΕΚ χρειάζονται για να χωρέσουν οι συγγενείς και οι φίλοι του Δημάρχου και της αυλής του, προκειμένου να «τακτοποιηθούν». Όχι τίποτα άλλο, αλλά μας τα έστειλαν και δεν προλαβαίνουμε να τα διαβάσουμε όλα, λόγω όγκου.

Μηδενίζουν (Ξανά) το κοντέρ στην ΕΡΤ και καμώνονται ότι δεν ξέρουν τίποτα για αργόμισθους μόνιμους (που είναι και θρασείες γιατί κοκαρεύονται γι αυτό), για εξωτερικές παραγωγές υπερτιμολογημένες και με χρήση υλικών της ΕΡΤ, για ψεύτικες υπερωρίες μερικών, αλλά ξέρουν να πετσοκόβουν τα επιδόματα και γενικά και ειδικά στην πιο χαμηλή ΣΣΕ των ΜΜΕ.

Ρε παιδιά εκείνος ο πρώην της ΝΔ και μετά του ΛΑΟΣ, ο Δημήτρης ο Κωνσταντάρης, πάτησε ποτέ (και αν ναι και τι έκανε) στην ΕΡΤ μετά την μερικών χιλιάδων ευρώ σύμβαση συμβούλου που του έκανε την άνοιξη ο Παναγόπουλος (πριν την κάνει για το άλλο διαμέρισμα της πολυκατοικίας, το υπόγειο στην άκρη δεξιά), ή απλώς χρηματοδοτήθηκε από το ανταποδοτικό τέλος η προεκλογική του καμπάνια?

Σαν το ΠΑΣΟΚ φέρονται στο ΘΕΜΑ 98.9 FM, αφού στον τομέα των υποσχέσεων πράττουν τα αντίθετα από αυτά που έλεγαν. Στη συγκεκριμένη περίπτωση αποψιλώνουν το δημοσιογραφικό τμήμα, παρά τις αρχικά αντίθετες εξαγγελίες.

Υλικά συμπάραστασης στους εργαζόμενους της ELITE, τα οποία είχε εκδώσει η Επιτροπή Αλληλεγγύης Συνδικάτων και Συνδικαλιστών, διακίνησαν στα ΜΜΕ οι Financial Crimes, που συμμετέχουν και στην επιτροπή. Μετά τα πρώτα ρεπορτάζ όταν ανακοινώθηκε η αναστολή λειτουργίας του εργοστασίου έχει επικρατήσει «σιγή ασυρμάτου» από τον τύπο. Οι εργαζόμενοι όμως συνεχίζουν να παλεύουν και η Επιτροπή Αλληλεγγύης συνεχίζει να τους στηρίζει. Με την συναυλία αλληλεγγύης που διοργάνωσε στα Προπύλαια στις 5/2 και με τη συγκέντρωση πάνω από 3500 ευρώ για τους εργαζόμενους.

Δεν ξεχνάμε ότι το ζήτημα με τους συμβασιούχους συναδέλφους της ΕΡΤ, παραμένει σε εκκρεμότητα και καλό είναι να μην το αφήσουν τα κλαδικά σωματεία την τελευταία στιγμή (δηλαδή εν μέσω καλοκαιρινών αδειών).

Εκλογές στο τέλος της άνοιξης στην ΕΠΗΕΑ και την ΕΣΗΕΠΗΝ, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον, ειδικά μέσα στη συγκεκριμένη περίοδο της αντεργατικής επίθεσης. Να υπενθυμίσουμε ότι οι Financial Crimes συμμετέχουν στην ΕΠΗΕΑ στην «Αγωνιστική Πρωτοβουλία εργαζόμενων και συνταξιούχων στα ΜΜΕ».

Μήπως θα ήταν πρόπον στους χαλεπούς καιρούς που ζούμε, οι συνάδελφοι στο ΔΣ του ΕΔΟΕΑΠ, να έδιναν στη δημοσιότητα στοιχεία για το ποιοι χρωστάνε και τι ποσά στον ΕΔΟΕΑΠ και πόσα μισθολογία υπήρχαν πριν μερικά χρόνια και πόσα τώρα, τουλάχιστον στα μεγαλύτερα ΜΜΕ.

Ποιοι βλαχοδήμαρχοι στην ΕΣΗΕΑ προτάσσοντας θεσμικές και κομματικές ιδιότητες, βάζουν μέσο συναδέλφους που εκτός από τη δημοσιογραφία ασχολούνται και με άλλες δραστηριότητες σε οργανισμούς (είδες άμα τα πας καλά με κυβερνήσεις και εταιρίες), ώστε να εξασφαλίζουν προσκλήσεις για διάφορες ψυχαγωγικές εκδηλώσεις, και μετά να τις "προωθούν" στην εκλογική τους πελατεία?

«Καταγγέλλουμε την απόλυση του συνδικαλιστή Ντίνου Παλαισιδίδη από τις εκδόσεις ΑΓΡΑ. Η απόλυσή του είναι άδικη και προκλητική. Έχει εκδικητικό χαρακτήρα και αποτελεί επίθεση στο δικαίωμα του συνδικαλισμού και στο δικαίωμα κάθε εργαζόμενου να διεκδικεί τα δικαιώματά του.» αναφέρει μεταξύ άλλων η ανακοίνωση του σωματείου υπαλλήλων Βιβλίου και Χάρτου. Και ζητάνε να κάνουμε το αίσχος της απόλυσης ακόμη πιο μεγάλο δημοσιοποιώντας το. Ο Σύλλογος συγκροτεί ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΤΑΜΕΙΟ για τη στήριξη των ΑΠΕΡΓΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ: Αριθμός Λογ/σμού Εθνικής Τράπεζας 137/769971-92

Υπερισχύει η αυθαιρεσία στον ΕΔΟΕΑΠ

Απαιτείται συλλογική αντίδραση και επαγρύπνηση

Με συνοπτικές διαδικασίες και εν κρυπτώ από τα μέλη-μετόχους του Οργανισμού, σύσσωμο το Δ.Σ. του ΕΔΟΕΑΠ και ως διατείνονται κάποιοι ότι δεν συναίνεσαν, δεδομένου ότι οι υπογραφές ΟΛΩΝ περιέχονται στο σχετικό κείμενο των αποφάσεων με τις μελοδραματικές αναφορές και τις μεγαλόστομες επισημάνσεις-αποφάσεις, πολύ πριν από τη λήξη του περασμένου έτους, την περικοπή ορισμένων κοινωνικών παροχών και δικαιωμάτων σε εργαζόμενους και συνταξιούχους, χωρίς καμιά προειδοποίηση στους μετόχους-μέλη του, ως όφειλε.

Οι δικαιολογίες για την πρωτάκουστη αυτή απόφαση, του τύπου όλα έρχονται στο φως στο διαδίκτυο, κρίνονται ως αφελείς τη στιγμή που η επίσημη ενημέρωση έγινε αναγκαστικά και ύστερα από πίεση λόγω της αντίδρασης των μελών και με μεγάλη καθυστέρηση, που έφτασε στα χέρια των ενδιαφερόμενων τρεις μήνες μετά την ανάλυση της απαράδεκτης απόφασης, μόλις στις αρχές Φεβρουαρίου όταν εστάλησαν τα σχετικά έντυπα στα σπίτια μας.

Χωρίς καμιά εύλογη εξήγηση, με σαθρά επιχειρήματα, το Δ.Σ. του ΕΔΟΕΑΠ «αποφασίζει και διατάσσει» περικοπή για δύο χρόνια υποτίθεται-δεν θυμόμαστε ποτέ στα χρονικά του σύγχρονου ελλαδικού κράτους να ακυρωθεί μια περικοπή εκ των υστέρων-του 14ου μισθού(επίδομα αδειάς) των συνταξιούχων και του επιδόματος των βρεφονηπιακών σταθμών των εργαζόμενων, συντασσόμενο με την υποτιθέμενη πρόθεση της κυβέρνησης, η οποία ειρήσθω εν παρόδω δεν τόλμησε, μέχρι στιγμής, να προβεί σε παρόμοια κίνηση. Με λίγα λόγια, το Δ.Σ. του ΕΔΟΕΑΠ, ως βασιλικότερο του βασιλέως, προέβη ΑΥΘΑΙΡΕΤΑ σε περικοπές που δεν συνάδουν με οποιαδήποτε ορθολογική εξήγηση της πορείας

των οικονομικών του Οργανισμού.

Με ποιο δικαίωμα το Δ.Σ. του ΕΔΟΕΑΠ, ως συνήγορος του διαβόλου, παίρνει τέτοιες αποφάσεις συρρίκνωσης του εισοδήματος των συνταξιούχων και των εργαζόμενων, πολλών δε μάλλον που η πλειοψηφία των μελών του αμείβεται ή συνταξιοδοτείται με αρκετά χαμηλές αμοιβές, καθώς ο αριθμός των υψηλά αμειβομένων δεν είναι αυτός που υπερисχύει σε όλο το σώμα. Επιπλέον, τέτοιες αποφάσεις, που αφορούν τα οικονομικά των μελών θα έπρεπε να αποφασιστούν από την γενική Συνέλευση του Οργανισμού, δεδομένου ότι ο ΕΔΟΕΑΠ είναι ΝΠΙΔ και τα μέλη του μέτοχοι.

Οργή

Κάτι τέτοιο οδηγεί αναγκαστικά σε δικαστική διευθέτηση και ως το έχουν υπόψη τους οι υπεύθυνοι, που με τη λογική του «αποφασίζουμε και διατάσσουμε» αλλοιώνουν και αναιρούν τον χαρακτήρα του Οργανισμού. Στο σημείο αυτό είναι απαραίτητο να τονίσουμε ότι η συμπεριφορά των μελών του Δ.Σ., κατά τη συνάντησή του με μέλη-μετόχους οι οποίοι εξέφρασαν την εύλογη οργή τους, υπήρξε το λιγότερο απαράδεκτη και εξαιρετικά αυταρχική με φράσεις «εδώ δεν περνάει η τρομοκρατία» που μας θύμισε άλλες εποχές. Για ποια τρομοκρατία μιλούν οι υπεύθυνοι όταν τα μέλη απαιτούν εξηγήσεις και ενημέρωση για την αυθαιρεσία που χαρακτηρίζει το θεσμικό όργανο;

Ένα ακόμη αναπάντητο ερώτημα για το Δ.Σ. του ΕΔΟΕΑΠ παραμένει ο τρόπος που διαχειρίζεται τις εισφορές των μελών του, με υπερβολικά έξοδα σε νοσηλείες-ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν τον περασμένο χρόνο η περίπτωση συναδέλφου που χωρίς τη δική του υπαιτιότητα παράλ-

γο να επιβαρύνει τον ΕΔΟΕΑΠ με υπέρογκο ποσό-και προσλήψεις ανεπαρκούς ιατρικού προσωπικού. Ο επικουρικός οργανισμός στηρίζεται κατά βάση στις εισφορές των μελών του και απαιτείται η πλήρης ενημέρωση των πεπραγμένων του καθ' όσον αποτελεί τσιφλίκι κανενός και δεν ενδιαφέρουν τα μέλη-μετόχους οι τυχόν διαμάχες μεταξύ των μελών του Δ.Σ. και οι ρουσφετολογικές αναθέσεις που παρατηρούνται.

Η συνεχής επαγρύπνηση με συλλογικές αντιδράσεις είναι υποχρέωση όλων των μετόχων, εργαζόμενων και συνταξιούχων, με συνεχή έλεγχο, δεδομένου ότι διανύσαμε ιδιαίτερα δύσκολες εποχές επίθεσης στα κεκτημένα μας. Και το Δ.Σ. είναι υπόλογο για κάθε κίνησή του που δεν γνωστοποιείται με νόμιμο τρόπο στους ενδιαφερόμενους. Για να φθάσουμε στο σημείο, συνάδελφοι, κάποιοι να βάλουν χέρι, χωρίς να ρωτήσουν και σε άλλα δικαιώματα μας που κατακτήσαμε όλα αυτά τα χρόνια.

Είναι αυτονόητο ότι οι τελευταίες αυτές αποφάσεις πρέπει να αποσυρθούν πάραυτα και να συγκληθεί Γενική Συνέλευση που θα αποφασίσει, ως το μοναδικό νόμιμο όργανο, τι μέλλει γενέσθαι. Δεν μπορεί να κάνει κανείς ότι θέλει, ακόμη κι όταν έχει εκλεγεί. Ο Οργανισμός Επικουρικής Ασφάλισης ανήκει στα μέλη του και δεν παραχωρείται σε κανέναν, όσο πολιτικάντης και να είναι!!!

Λήδα Μοσχονά, συνταξιούχος

Ενημέρωση εκπροσώπων από την πρόεδρο του ΕΔΟΕΑΠ

Κατόπιν τηλεφωνικής ενημέρωσης από την Γραμματεία του ΕΔΟΕΑΠ ζητήθηκε από τους εκπροσώπους των Μέσων να παραστούν σε ενημέρωση που θα γίνει από την κυρία Σπανοπούλου (πρόεδρο), σχετικά με την διακοπή σε πλήθος παροχών των ασφαλισμένων, όπως επίδομα παιδικού σταθμού κ.λπ.

Στο κάλεσμα της παρέστησαν εκπρόσωποι μόνο της ΕΠΗΕΑ με παντελή απουσία συναδέλφων της ΕΣΗΕΑ θεωρώντας απαράδεκτη την κίνηση ενημέρωσης των εκπροσώπων χωρίς το Δ.Σ. της ΕΣΗΕΑ. Στην προσπάθεια της κυρίας Σπανοπούλου να μας εξηγήσει τον λόγο των περικοπών μαςμίλαγε με νόημα, κάτι το οποίο δεν το γνωρίζουμε. Η κίνηση αυτή από μεριά του ΕΔΟΕΑΠ να δικαιολογήσει τις περικοπές ρίχνοντας τα βάρη στην οικονομική κρίση, εξόργισε έναν έναν τους εκπροσώπους ζητώντας από την διοίκηση του ΕΔΟΕΑΠ το πάγωμα των περικοπών, νέα Γενική Συνέλευση μελών και μετόχων στην οποία θα ληφθούν αποφάσεις συλλογικά.

Σε καμία περίπτωση δεν θα πάρουν στους ώμους τους οι εκπρόσωποι το βάρος των περικοπών.

Παναγιώτης Σκουρτέλης, ΕΠΗΕΑ

Επικοινωνήστε με τους Financial Crimes

Στείλτε μας ανταποκρίσεις και νέα από τον χώρο σας στο e-mail: financial.crimes@hol.gr

Επικοινωνήστε με την συντακτική ομάδα στα τηλέφωνα:

Νάσος Μ. 6977 410188, Άννα Μ. 6977 131938, Μωυσής Λ. 6977 513903, Μανώλης Τ. 6945 771162, Ειρήνη Φ. 6978 556633, Λήδα Μ. 6944 269816, Μαρία Τ. 6977 652170, Γιάννα Σ. 6937 176531 Κώστας Σ. 6977 650944